

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ У ДЗЕРКАЛІ ЗМІ:

**За повідомленнями
друкованих та інтернет-ЗМІ, телебачення і радіомовлення
26 липня 2013 р., п'ятниця**

ДРУКОВАНІ ВИДАННЯ

- Валерія Лутковська: «Я не вбачаю правових підстав для лікування Тимошенко за кордоном»** *«День»*2
- "Я, чесно кажучи, не знаю жодної людини в Україні, яка була б ув'язнена тільки у зв'язку з тим, що вона займається політичною діяльністю. Я знаю людей, які мали в минулому досвід роботи в уряді чи інших структурах, але при цьому вони, так чи інакше, здійснили якісь дії, які стали підставою для винесення рішення судом. А судові рішення — не моя компетенція, як і їх оцінка".
- Крещение Руси объединит украинцев** *Александра Пархоменко, "Комсомольская правда в Украине"*7
- Празднование 1025-летия Крещения объединит украинцев вокруг христианских ценностей и поспособствует развитию добрососедских отношений между украинским и другими славянскими народами, уверен народный депутат от Партии регионов Ю.Болдырев.
- Із бюджетниками розраховуватимуться векселями** *Олеся Дубовик, "Газета по-українськи"*8
- "Векселі треба було вводити ще 2010-го. Завдяки цьому економічна ситуація в країні була б краща", — запевняє 52-річний О.Пресман, нардеп-"регіонал", голова підкомітету з питань витрат бюджету.
- Дайте спок** *Галина Корба, "КоммерсантЪ" (Украина)*8
- Парламентская оппозиция подготовила изменения в VIII раздел Конституции "Правосудие". Документ, который предполагалось внести в Верховную Раду как альтернативный законопроект Президенту В.Януковича, среди прочего предусматривает ликвидацию Конституционного Суда. Правда, из-за долгого согласования между фракциями представители оппозиции пропустили сроки его подачи.
- Заклученным забрасывают сеть** *Ольга Куришко, "КоммерсантЪ" (Украина)*.....9
- Представители оппозиции предложили Верховной Раде предоставить заключенным право пользоваться интернетом. Это позволит выполнить нормы Европейской конвенции по правам человека, предполагающие право заключенных на связь с внешним миром, и существенно сократит срок их социальной адаптации на свободе, уверены народные депутаты.
- Transparency International: Українська влада імітує протидію корупції**
Журнал "Український тиждень"10
- В Індексі сприйняття корупції від Transparency International Україна посідає «почесне» 144 місце зі 176-ти. Це місце наша країна ділить з такими державами, як Бангладеш, Камерун, Центральноафриканська республіка, Республіка Конго та Сирія. Низькі позиції займає Україна і в інших антикорупційних рейтингах.

Как партии Тимошенко и Яценюка делят власть на местах Журнал «Форбс» (Украина)	12
Областные организации «Батьківщини» и «Фронта змін» со скрипом начали процесс слияния. Нардеп Канівець не проти повернутися у «Батьківщину», але... Іван Фаріон, «Високий Замок»	13
Р.Лик: "Інформація у ЗМІ про «усунення» В.Швеця трохи не відповідає дійсності. Він закріплений за Львівською областю як народний депутат, і цього рішення ніхто не відміняв. Правда і те, що куратором Львівщини від президії політради призначено С.Власенка. Ми вітаємо таку ініціативу".	
ІНТЕРНЕТ-ЗМІ	
Ярема и Давиденко: "Отдельные "кадры" ни перед чем не остануться, но 70% милиционеро́в против людей не пойдут" Левый Берег. UA.....	14
Мы сидим в конференц-зале Института Горшеніна с президентом Международной ассоциации офицеров специальных подразделений по борьбе с организованной преступностью "ЦЕНТР" А.Давиденко и генерал-лейтенантом милиции в отставке, бывшим «главным милиционером Киева», ныне – народным депутатом от «Удара» В.Яремой, говорим о прошлом и будущем украинской милиции, о причинах внутреннего кризиса и путях ее дальнейшего развития.	
БЛОГИ	
Олександр Бригинець: «Мала опера» може повторити долю сараю...» gazeta.ua	21
"Нещодавно на прийомі громадян я почув історію із "плачевним фіналом", яка дуже схожа на ситуацію, в якій опинився заклад культури "Мала опера".	
ТЕЛЕБАЧЕННЯ І РАДІОМОВЛЕННЯ	
После "врадиевского дела" на Николаевщине уволены 13 милиционеро́в Интер, Подробности	22
Україна послідовно виконує умови для підписання угоди про асоціацію з Європейським Союзом УТ-1, Підсумки дня.....	23
Олександр Попов: «Ми дійдемо до колапсу, якщо не запрацює Київграда» Радіо Свобода, Ваша Свобода.....	24

Друковані видання

Валерія Лутковська: «Я не вбачаю правових підстав для лікування Тимошенко за кордоном»
«День»

Напередодні нашої розмови з Валерією Лутковською в Донецьку відбулося жорстоке побиття активіста «Дорожного контролю» Олега Богданова. Протягом кількох діб, відколи інтерв'ю завершилося, в Києві, як стверджує Femem, розбили обличчя та зламали щелепу політологу організації Вікторові Світському. Окрім того, було оприлюднено заяву про незаконне переслідування громадських активістів Максима та Костянтина Лацибів, а також відкритий лист низці громадських організацій до голови СБУ щодо підозрілої зацікавленості з боку Служби безпеки активними молодими людьми та їхніми родинами, в той час як до Києва безперешкодно приїздить російський неонацист Тесак із лекцією для неповнолітніх.

Це не означає, що Омбудсман має реагувати на всі ці приводи, замінивши собою МВС та прокуратуру, але це ілюструє глo.

На наш погляд, є три обставини, які слід враховувати в розмові з Уповноваженим Верховної Ради України з прав людини. По-перше, йдеться про пострадянську країну з усіма наслідками для прав людини, які з цього виходять, і при цьому Омбудсман має чітко визначене законом коло повноважень. По-друге, попри запевнення Валерії Лутковської в тому, що Офіс Уповноваженого повністю деполітизований, права людини в Україні — тема здебільшого політична, бо за суттю своєю є темою, як би гучно це не звучало, цивілізаційного вибору та запровадження стандартів. А останні — це чиста політика.

На посаді Омбудсмана Валерія Лутковська — з квітня 2012 року. Її вступ на цю посаду також без політики та гучних звинувачень не обійшовся. Утім, зараз багато хто висловлюється на її адресу вельми схвально, зокрема, через відкритість Офісу Омбудсмана до співпраці з правозахисним середовищем та запровадження Національного превентивного механізму. Хоча не всі оцінюють діяльність Валерії Лутковської позитивно. І про це ми також поговорили під час інтерв'ю.

— *Подія, яка викликала суспільний резонанс останнім часом — це «справа Раїси Радченко». Відомо, що Уповноважений відрядив до Запоріжжя своїх представників. Були вже деякі заяви в пресі, але хотілося б почути безпосередньо від вас про те, що вдалося з'ясувати? Чи є, на вашу думку, приводи говорити про повернення каральної психіатрії в Україні?*

— Відстежувати судовий процес щодо пані Раїси Радченко спершу було доручено Регіональному координатору зі зв'язків із громадськістю Уповноваженого в Запорізькій області. Інформація, яку ми отримали, — насторожила та викликала необхідність відрядити до Запоріжжя групу фахівців, зокрема, психіатра, судового експерта, представника Консультативної ради при Уповноваженому. Відбулися зустрічі із головним лікарем, самою пані Раїсою, її родичами, представниками Кримінальної міліції у справах дітей, обласною прокуратурою і органами опіки та піклування, бо йшлося також про, скажімо так, «надмірну увагу» до онука пані Раїси. Оскільки ми не маємо права приймати будь-які рішення щодо ініціювання кримінального провадження чи розслідування, ми передали свої висновки першому заступнику прокурора області. До речі, ми дуже вдячні прокуратурі за співпрацю. І зараз чекаємо на призначення апеляційного розгляду справи пані Раїси в Апеляційному суді Запорізької області. Я б хотіла сама бути присутньою в суді, аби скласти власне враження про процес, і в підсумку звернутися (або не звертатися) до Вищої кваліфікаційної комісії суддів.

— *Наскільки, на ваш погляд, можна пов'язувати виникнення цієї справи з громадською активністю пані Раїси?*

— Мені важко робити якісь висновки. Є рішення суду першої інстанції. Це рішення підлягає оскарженню в апеляційній інстанції. На апеляції я би хотіла бути присутньою.

— *Тобто ви не даєте оцінок...*

— Ні.

— *Так само нещодавні і не менш тривожні події — врадіївська історія. Хотілося б знати вашу позицію загалом щодо потреби реформування правоохоронних органів. Так, ваша компетенція обмежена. Але все ж таки ви підкреслювали неодноразово — і про це йдеться у вашій щорічній доповіді, що одна з найгостріших — проблема катування та жорстокого поводження в місцях несвободи. Дуже важливий крок — запровадження Національного превентивного механізму, про що заявили в тому числі міжнародні експерти. Але чи можливо системно вирішити проблему правоохоронних органів без політичної волі?*

— Те, що потрібна реформа, — це так. На сьогоднішній день ми маємо міліцію зразка ще радянських часів. Те, що реформувати її потрібно з розумінням того, що йдеться про наших дітей, — також правда. Мене, чесно кажучи, дуже непокоїть те, що відбувається зараз: ставлення до міліції може змінитися настільки, що у випадку надзвичайної ситуації кричатимуть усе, що завгодно, тільки не «Міліція!» Це неправильно. Що саме треба змінювати — вирішувати не мені. Але думаю, що це питання не політичної волі. Це питання доцільності,

яку має розуміти все суспільство. Тільки завдяки суспільству можна досягти повернення довіри до міліції.

— *Буквально за кілька днів після звільнення владіївського прокурора Мочалка він вирунув на новій посаді в сусідньому районі. На жаль, це передбачувана поведінка системи, яка сама себе відтворює і сама себе захищає. Як гадаєте, чи загрожує небезпека мешканцям Владіївки зараз? Тут є, звісно, відповідальність і журналістики, яка має відстежувати наслідки. Але чи можливо, на ваш погляд, захистити цих людей від вендети з боку правоохоронних органів?*

— Думаю, вендети просто не буде. Враховуючи відкритість та інформаційну активність сьогоденного суспільства.

— *Тобто, на вашу думку, громадянське суспільство в Україні достатньо сильне...*

— Не тільки громадянське. Знаєте, я нещодавно розмовляла з іноземними експертами в галузі захисту персональних даних про таку цікаву річ: наші люди, які протягом багатьох років жили в комунальних квартирах, де кожна сусідка точно знала, що у вас на сніданок, обід і вечерю, ще не звикли до того, щоб захищати персональні дані та деякі інші свої права, які належать нам від народження, але вже звикли до того, що журналістика — це четверта влада, яку можна використовувати. Кожен житель Владіївки знає, що коли буде хоч якийсь натяк на помсту з боку правоохоронних органів, він може звернутися до журналістів. А журналісти — обов'язково прийдуть.

— *Серед «списку Владіївської ходи», учасники якої зараз перебувають на Майдані, є вимога щодо десяти справ, які викликають питання до діяльності правоохоронців і на які вони вимагають звернути увагу. Чи може Уповноважений якимось чином їм допомогти?*

— Якщо йдеться про засудження особи, яке жителі Владіївки вважають несправедливим, то це не є компетенцією Омбудсмана, а є компетенцією суду. А якщо йдеться про факти катувань, то це може бути компетенцією Омбудсмана (хоча більшою мірою ми займаємося превенцією порушень прав людини). Відкрити провадження та передати його результати до прокуратури ми можемо. Але треба пам'ятати про те, що закон чітко регулює часові межі компетенції Уповноваженого. Це рік, максимум — два від дня, коли сталася подія, що є предметом звернення.

— *У вашій річній доповіді йдеться зокрема про те, що Уповноважений має намір створити механізм моніторингу дії нового Кримінального процесуального кодексу України. Чи процес його створення вже розпочався і чи буде залучено громадський сектор?*

— По-перше, ми зараз вже нічого не робимо без представників громадянського суспільства. Територія України та кількість населення не дозволяють Уповноваженому ефективно здійснювати свої повноваження без допомоги з боку громадянського суспільства. І цей проект — не виняток. Але на сьогоднішній день ми перебуваємо на стадії пошуку найбільш вдалого формату моніторингу: чи це буде моніторинг в одному суді, чи по одній конкретній справі, і, відповідно, по всій системі судової влади, чи буде відстежуватися окрема ланка кримінального процесу, наприклад, слідчі судді, які з'явилися з появою нового КПКУ. Зараз ми проводимо консультації з іноземними експертами. Аналогічний досвід моніторингу є в кількох країнах пост-радянського простору, і представники Програми реформування кримінальної юстиції посольства США та представництва Ради Європи в Україні надали нам відповідні матеріали, щоб ми могли використати їх досвід.

У нас також є ідеї щодо запровадження спеціального механізму реагування Уповноваженого на факти катувань, який діятиме окремо від Національного превентивного механізму. Зараз не можу говорити конкретніше на цю тему. Можу сказати тільки, що ми не проводитимемо розслідування в будь-якому випадку — адже це функція прокуратури. До речі, під час останньої колегії в Генпрокуратурі всі прокурори отримали вказівку співпрацювати з нашими підрозділами. І ми вже маємо унікальні факти, коли внаслідок зібраних нами матеріалів прокуратура порушила кримінальну справу за ст. 127 КПКУ «Катування».

— *Ще одна з вимог владіївчан — звільнити політичних в'язнів. Чи визнаєте ви існування політичних в'язнів в Україні?*

— Я не можу зрозуміти, що це таке.

— Люди, які ув'язнені у зв'язку зі своєю політичною діяльністю.

— Я, чесно кажучи, не знаю жодної людини в Україні, яка була б ув'язнена тільки у зв'язку з тим, що вона займається політичною діяльністю. Я знаю людей, які мали в минулому досвід роботи в уряді чи інших структурах, але при цьому вони, так чи інакше, здійснили якісь дії, які стали підставою для винесення рішення судом. А судові рішення — не моя компетенція, як і їх оцінка. Тобто не суто політична діяльність була бекграундом для переслідування. Більше того, я навіть такої статті не знаю в Кримінальному кодексі — «за політичну діяльність».

— *До теми Юлії Тимошенко. Які шанси на те, що вона поїде на лікування до Німеччини? Її адвокат Сергій Власенко каже, що рішення залежить від президента. Але чи маєте ви на цьому етапі якийсь вплив? Адже інститут Уповноваженого зіграв свою роль у звільненні Юрія Луценка.*

— Я б хотіла розрізнити ці дві справи — Тимошенко та Луценка. По справі Луценка я використала можливість звернення до Комісії при Президентові України у питаннях помилування — тому що Конституція України містить відповідне право президента, а КПКУ містить відповідне положення. Звертаючись до Комісії, я вбачала певні правові підстави для такого звернення. Що стосується справи Тимошенко та її лікування закордоном, то правових підстав я поки що не вбачаю. Тому вплинути на цей процес не бачу жодної можливості.

— *З наближенням 2015 року є суто арифметичні підстави говорити (рейтинг Віктора Януковича не такий високий як, мабуть, хотілося б йому та Адміністрації Президента) про чергове так зване закручування гайок, що більш офіційною мовою може означати скорочення прав і свобод людини в Україні. Чи готові ви ці права відстоювати? Чи — компроміси все ж можливі?*

— Я не дуже розумію, яким чином ви пов'язуєте питання рейтингів, закручування гайок, прав людини... Для мене компроміси в питаннях захисту прав людини неможливі. Як працювала, так і працюватиму далі. А політична складова в діяльності Уповноваженого та Офісу Омбудсмана на сьогоднішній день відсутня як така.

— *Але якщо говорити, приміром, про свободу мирних зібрань і явище так званих автоматичних судових заборон. Правозахисники кажуть, що вони є незаконними. І це — один із прикладів спроб обмежити громадянське суспільство. Чи ви так не вважаєте?*

— Я думаю, що це величезна проблема для держави: в нас протягом 18 років існує конституційна норма, яка гарантує право на свободу мирних зібрань, але при цьому немає механізму, який дозволяв би реалізувати це право. Це недопрацювання парламентів. Те, що суди, забороняючи мирні зібрання, можуть використовувати законодавство ще Радянського Союзу є показником того, що нам потрібне якісне національне законодавство в цій сфері. Свідченням цього є також величезна кількість заборон на проведення мирних зібрань. Я знаю, що існує чимало прихильників ідеї того, що свобода є поняттям абсолютним і будь-яке регулювання є фактично її обмеженням. Але проблема в тому, що свобода однієї особи завершується там, де починається свобода іншої. Наприклад, коли йдеться про контр-зібрання. Сьогодні є можливість отримати європейське законодавство щодо свободи мирних зібрань. Думаю, цією можливістю варто скористатися. А от якщо після ухвалення закону з'явиться велика кількість судових заборон — тоді вже треба буде говорити про зміну судової практики та зміну ставлення влади до мирних зібрань. На сьогоднішній день, наскільки я розумію, є повне розуміння того, що таке право у особи є і, відповідно, потрібен механізм його реалізації.

— *У пресі пройшла інформація, що ви маєте намір звернутися до Конституційного Суду, аби той витлумачив одне з положень Конституції таким чином, щоб у парламенті не довелося проводити так званий антидискримінаційний закон, який викликав багато політичних спекуляцій, але на якому наполягає ЄС. Чи це справді так?*

— Я була дуже здивована цією новиною. Чому саме я маю звертатися до Конституційного Суду, а не інші суб'єкти подання до КСУ? Наприклад, у тій фракції, лідер якої зробив цю заяву, є достатня кількість народних депутатів для такого подання. Давайте говорити відверто: той проект закону, про який стільки говорять політики, містить норму, в якій вперше в законодавстві України пропонується закріпити термін «сексуальна орієнтація». Власне,

довкола цього й точаться всі дискусії. Але по суті своїй положення, яке пропонується закріпити, є фактично декларативним. Тому що відповідно до Кодексу законів про працю України, є величезна кількість приводів для звільнення працівників роботодавцями. І, запевняю вас, на сексуальну орієнтацію не посилатимуться, навіть якщо причиною звільнення буде саме вона. Я б хотіла звернути увагу політиків на те, що цей законопроект, окрім згаданої декларативної норми, містить дуже важливий аспект. Відповідно до вимог, які висувуються ЄС у зв'язку з європейською інтеграцією, є вимога щодо існування незалежного органу, який буде відповідальний за реалізацію антидискримінаційної політики в державі. Таким незалежним органом пропонувалося зробити секретаріат Уповноваженого. У разі, якщо на те буде політична воля парламенту, ми готові. За допомогою громадянського суспільства Уповноважений зможе ефективно здійснювати антидискримінаційну політику. Дуже шкода, що на заваді прийняттю цього законопроекту стала декларативна норма.

Навряд чи звернення до Конституційного Суду буде тут дієвим заходом. Можливо, це питання переговорів із ЄС щодо того, наскільки ця декларативна норма, яка викликає стільки розмов у парламенті, є потрібною в цьому законопроекті? Можливо, зараз цю норму варто прибрати? Ми вже маємо визначення дискримінації в чинному Законі України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні» і під це визначення потрапляє будь-яка нерівність в реалізації прав. В тому числі і за ознакою сексуальної орієнтації.

— Які є ще принципові законопроекти, прийняття або неприйняття яких може стати на заваді підписанню Угоди про Асоціацію Україна — ЄС, на ваш погляд?

— З цієї точки зору я не аналізую законопроекти. Я аналізую законопроекти з точки зору прав людини. Ми готуємо висновки та звертаємося в разі потреби з ними до парламенту. Я постійно наголошую: парламент може приймати будь-які законодавчі акти, так само як президент може підписувати будь-які законодавчі акти. Інше питання, що парламент має це робити з відкритими очима. Якщо законопроект містить потенційне порушення прав людини, то моя справа — відкрити очі парламенту. І це спрацьовує. Наприклад, минулого літа, коли йшлося про криміналізацію дифамації, наш висновок, а також суспільний резонанс і підтримка з боку журналістів спричинили те, що парламент не підтримав законопроект. Зараз уже голови комітетів почали до нас звертатися з проханням проаналізувати той чи інший законопроект. Останнє таке звернення надійшло від пана Андрія Кожем'якіна стосовно аналізу законопроекту про прокуратуру. На сьогоднішній день є кілька законопроектів, щодо яких ми надіслали свої висновки до парламенту: щодо заборони абортів, щодо відеоспостереження в публічних місцях, щодо пропаганди гомосексуалізму, який містить потенційну загрозу свободі слова.

— А чи може Уповноважений мати свою точку зору в питанні щодо євроінтеграції? Мені б не хотілося, аби ви сприйняли це питання як політичне. Адже йдеться про альтернативу між Митним Союзом (де є Росія з величезними проблемами з правами людини та Білорусь, де досі не скасована смертна кара та не діє Європейська конвенція з прав людини) та Європейським Союзом, де в принципі виникли поняття верховенства права та прав людини. Чи може Уповноважений приймати якусь позицію з огляду на ці обставини, чи ви вважаєте, що це виключено?

— По-перше, поняття верховенства права та прав людини виникло не в ЄС, а в Раді Європи. По-друге, Росія так само є стороною Європейської конвенції з прав людини. Так, є проблеми із захистом прав людини, але, аналізуючи практику ЄСПЛ, я вам не назву жодну країну, де немає проблем із захистом прав людини. Стосовно того, чи може мати Уповноважений свою позицію? Думаю, що коли мова йде про Уповноваженого, як посадову особу, то — ні. Моя компетенція — захищати права людини в Україні. Аналізувати, погіршитися чи покращиться захист прав людини в Україні у випадку того чи іншого напрямку розвитку держави, — це питання політиків.

Скажу так, якщо держава приймає політичне рішення, що євроінтеграція є важливою, я готова сприяти цьому рішенню, беручи на себе додаткові функції. Решта — питання політичні.

— У громадянському суспільстві існують досить полярні оцінки вашої діяльності. Наприклад, дехто каже, що «це єдиний працюючий орган», а інші стверджують, що

Громадська рада при Уповноваженому — це декорація, і що Омбудсман уникає «гострих кутів». Що ви на це скажете?

— По-перше, Консультативна рада була створена представниками громадянського суспільства з представників громадянського суспільства. Яким чином вона працює — це не зовсім питання до мене. До того ж, назвати людей, які входять до складу Консультативної ради (Євген Захаров, Аркадій Бущенко, Людмила Коваль, Олександра Матвійчук...) декорацією? В мене б язик не повернувся. Та й чи погодилися б ці люди на таку роль?

— *А щодо уникання «гострих кутів»?*

— Я ніколи не уникаю «гострих кутів», але я дуже чітко дотримуюся двох позицій: по-перше, не треба політизувати діяльність Уповноваженого; по-друге, ми повинні працювати в межах тієї компетенції, яку маємо. Якщо від мене вимагають висловити свою позицію щодо того чи іншого рішення суду, то я категорично відмовляюсь. Я не хочу підривати довіру до системи правосуддя, яка й без того ледь жевріє (так само як у випадку з правоохоронною системою). Я впевнена, що є величезна кількість суддів та міліціонерів, які професійно та чесно виконують свої обов'язки. У кожного є свої завдання, і я не збираюся втручатися в компетенцію будь-якого іншого державного органу. Я розумію, що цього від мене вимагають, я розумію, чому вимагають, але я категорично не буду цього робити, тому що це не відповідає вимогам закону, а я юрист і закон читати вмію.

— *Останнє моє до вас питання дуже рідко порушується, хоча вашу точку зору знати важливо. Кілька років тому в Росії на хвилі «медведевської відлиги» громадська рада з прав людини при президентові Росії написала так звану програму десталінізації. Щоправда, вона не виконується, але важливо те, що питання, які пов'язані з подоланням тоталітарного спадку безпосередньо пов'язані з правими людини. Як ви бачите цю проблему? Чи могло би бути вами ініційовано подібну програму з подолання тоталітарного спадку в Україні?*

— Я так далеко, чесно кажучи, не дивилася.

Натомість, я ще з 2009 року думаю про те, як вибудувати державну стратегію у галузі захисту прав людини. Гадаю, в її основу можуть лягти ті рекомендації, які Україна отримала в рамках другого циклу Універсального періодичного огляду ООН. Коли завершу розробку державної стратегії, пропонуватиму президенту України підписати відповідний указ. Якщо він погодиться, стратегія стане певним дороговказом для держави в сфері дотримання прав людини. Але про подолання тоталітарного спадку, зізнаюся, не думала.

— *А як вам здається, для України ця проблема — актуальна?*

— Дуже складно відповісти на це запитання з точки зору дотримання прав людини. Я не політолог, який може проаналізувати сьогоднішня з точки зору того спадку, який ми отримали від Радянського Союзу.

<http://www.day.kiev.ua/uk/article/nota-bene/ya-ne-vbachayu-pravovih-pidstav-dlya-likuvannya-timoshenko-za-kordonom>

Крещение Руси объединит украинцев

Александра Пархоменко, "Комсомольская правда в Украине"

Празднование 1025-летия Крещения объединит украинцев вокруг христианских ценностей и поспособствует развитию добрососедских отношений между украинским и другими славянскими народами, уверен народный депутат от Партии регионов Юрий Болдырев.

- Люди всегда испытывали потребность в духовности, причем эта потребность всегда их объединяла. Поэтому, по моему убеждению, празднование 1025-летия Крещения Руси сблизит украинский народ, ведь взгляды и мысли каждого будут направлены в духовное русло. Это тот момент, когда каждый может заглянуть в душу, сделать шаг к примирению и покаянию, - поделился своими мыслями депутат.

По словам нардепа, очень хорошо, что это понимают главы государств - и поэтому президенты России, Молдовы и Сербии приедут в Киев на совместное торжество и молебен.

Напомним, что годовщину Крещения Киевской Руси теперь празднуют ежегодно. Очень широко отмечали 1020-летний юбилей - проводили множество богослужений, организовали масштабный концерт, приехали зарубежные гости и множество зрителей. Но не забывали об этой традиции и в Советском Союзе, в последние годы его существования. На время правления президента Михаила Горбачева выпало 1000-летие появления христианства, которое в Украине отметили с размахом.

<http://kp.ua/daily/260713/405504/>

Із бюджетниками розраховуватимуться векселями

Олеся Дубовик, "Газета по-українськи"

Президент Віктор Янукович підписав закон про векселі. Тепер уряд зможе розраховуватися ними з бюджетниками, яким заборгували з 1 січня 2013-го. Термін дії — до п'яти років. Також із допомогою цих документів повертатимуть податок на додану вартість.

— Векселі треба було вводити ще 2010-го. Завдяки цьому економічна ситуація в країні була б краща, — запевняє 52-річний **Олександр Пресман, нардеп-"регіонал", голова підкомітету з питань витрат бюджету.**

— Підприємства заплатили ПДВ, поставили продукцію за кордон, і держава має повернути їм податок. А вже взяла ці гроші в борг, — пояснює 61-річний Володимир Лановий, экс-міністр економіки. — Вона ж затягує півроку, рік, півтора. А тепер каже: ми вам дамо боргові папери. Але з векселями ви вже нічого не зробите. Доведеться чекати завершення терміну їх дії: тоді або дадуть гроші, або ж — нові векселі. Підприємця перетворюють на банк, який кредитує державу.

Векселі — це спроба того, хто тоне, показати, що він іще на щось спроможний. Так вважає економіст 59-річний Олег Соскін:

— На початку незалежності була так звана бартеризація: підприємства розраховувалися між собою не грошима, а товарами. Це закріплювало відсталість у країні. В умовах ринку капітал повинен обов'язково набувати грошової форми. А векселі — це та сама бартеризація. Вони з'являються там, де покупець не може заплатити грошима. У нашому випадку це держава. Вона показує, що не здатна купувати товари за гроші.

<http://gazeta.ua/articles/politics-newspaper/iz-byudzhetikami-rozrahovuvatimutsya-vekselyami/508549>

Дайте срок

Галина Корба, "Коммерсантъ" (Украина)

О том, что парламентские фракции "Батькивщина" и "Свобода" завершили подготовку законопроекта, предусматривающего внесение изменений в раздел Конституции "Правосудие", сообщил народный депутат, секретарь комитета Верховной рады по вопросам верховенства права и правосудия Павел Петренко ("Батькивщина").

Документ был подготовлен оппозицией в ответ на законопроект Президента Виктора Януковича, внесенный в парламент 4 июля. Глава государства предложил депутатам внести изменения в Конституцию, согласно которым, в частности, Рада лишается права назначать и увольнять судей (эти вопросы полностью переходят в компетенцию Главы государства) и отменяется пятилетний испытательный срок для судей.

"Наши предложения кардинально отличаются от того законопроекта, который был предложен президентом. Он сделал попытку узурпировать контроль над судебной ветвью власти, получая право назначать и увольнять судей. Мы, изучив практику Евросоюза и США, предлагаем принципиально новые вещи", — заявил Петренко.

По словам депутата, оппозиция предлагает ликвидировать Конституционный Суд, "который дискредитировал себя, как судебный орган", и передать его функции Верховному Суду. "Мы предлагаем сделать совершенно независимым механизм назначения и увольнения судей. Этими вопросами будет заниматься Высший совет юстиции, а Верховная Рада получит право создавать и ликвидировать суды путем принятия законов. Мы также предлагаем ввести институт импичмента судей, в том числе через проведение местного референдума",— рассказал Павел Петренко.

На данный момент оппозиции удалось собрать только 124 подписи парламентариев при 150 необходимых для внесения документа в Верховную Раду. В "Батькивщине" и "Свободе" ожидают, что недостающие подписи предоставит фракция УДАР. "Мы еще месяц назад обратились к нашим коллегам из УДАРа, чтобы они предоставили нам свои предложения. Они в свое время критиковали президентский законопроект, и мы надеемся, что наш вариант будет поддержан. Нам нужно получить все 150 подписей, и мы ожидаем решения УДАРа по этому вопросу",— подчеркнул Павел Петренко.

В УДАРе объясняют заминку по-разному, но заверяют, что поддержат законопроект оппозиции. "Документ согласован юридическими службами трех фракций. Мы вместе наработали проект, сейчас он находится у руководства на согласовании. Почему так долго, спросите у них",— заявил народный депутат Валерий Карпунцов. "Тут нет никакой проблемы, это должен быть законопроект от трех оппозиционных сил, и мы хотим внести свои правки. Речь идет о том, как правильно сформулировать некоторые технические юридические нюансы, ведь это проект изменений в Конституцию, и нужно, чтобы к нему было как можно меньше замечаний",— сообщил народный депутат Ростислав Павленко, пообещав, что согласование будет завершено в ближайшие дни.

Следует отметить, что сроки подачи альтернативного варианта изменений в Конституцию уже прошли. Статья 143 закона "О Регламенте Верховной Рады" предусматривает, что альтернативные законопроекты по внесению изменений в Конституцию подаются в парламент только на протяжении 14 дней после основного законопроекта.

В оппозиции заверяют, что смогут обойти эту норму. "Мы будем регистрировать его, как отдельный законопроект, а не как альтернативный. Вы посмотрите, сколько в парламент вносится абсолютно одинаковых инициатив, только название чуть-чуть изменяется. Думаю, к сентябрю, когда Верховная рада будет работать в штатном режиме, все будет согласовано, и все подписи будут получены",— сказал народный депутат Леонид Емец ("Батькивщина").

В Партии регионов не разделяют оптимизма оппозиции. "Нельзя зарегистрировать законопроект как неальтернативный, если нарушены регламентные нормы. Кроме того, для внесения изменений в Конституцию необходимо получить вывод Венецианской комиссии. У нас, в отличие от них, он есть. Слабость оппозиции состоит в том, что они обвиняют нас в нарушении процедур и сами же их нарушают",— заявил народный депутат Владимир Олийнык.

<http://www.kommersant.ua/doc/2241119>

Заключенным забрасывают сеть

Ольга Куришко, "КоммерсантЪ" (Украина)

Законопроект "О внесении изменений в Уголовно-исполнительный кодекс" относительно предоставления осужденным лицам права пользоваться интернетом вчера зарегистрировали в Верховной Раде народные депутаты Андрей Павловский и Александр Бригинец. "Когда ограничивают свободу человека, речь идет о свободе передвижения. Ни в одном законе не сказано, что заключенные не имеют права пользоваться интернетом, хотя на практике это им запрещается. Это неправильно: интернет является средством получения информации и образования. Мы хотим, чтобы человек, который вышел из тюрьмы, был адаптирован к жизни",— заявил Александр Бригинец. По его словам, в законопроекте не указан механизм пользования интернетом в местах лишения свободы. "Этот вопрос должен обсуждаться. Мы говорим о самом принципе — в тюрьмах можно же читать книги и смотреть телевизор, а интернет под запретом",— отметил депутат.

По словам Андрея Павловского, принятие законопроекта позволит выполнить ст. 3 Европейской конвенции по правам человека, согласно которой ограничение права заключенного на связь с внешним миром квалифицируется как пытки. "Выход заключенных в интернет может происходить под контролем администрации тюрьмы, а связанные с этим расходы могут покрывать сами заключенные или их родственники, то есть нагрузки на государственный бюджет не будет. Мы предлагаем предоставить Государственной пенитенциарной службе возможность самой решить — оборудовать компьютерные классы в библиотеках или дать возможность пользоваться интернетом в камерах", — сказал Павловский.

Следует отметить, что это уже не первое предложение оппозиции, направленное на улучшение жизни лиц, отбывающих наказание в местах лишения свободы. В январе Андрей Павловский и Александр Бригинец зарегистрировали законопроект N2022, которым предложили предоставить заключенным право пользоваться мобильными телефонами. Впрочем, эта инициатива не была одобрена парламентским комитетом по вопросам законодательного обеспечения правоохранительной деятельности даже при условии, что использование мобильных телефонов будет происходить с согласия администрации исправительного учреждения в отсутствие других средств связи.

В Партии регионов не исключили, что проголосуют за законопроект оппозиции. "Я не против того, чтобы происходила либерализация законодательства в отношении жизни наших сограждан. Инициатива о предоставлении заключенным права пользования интернетом никаких противоречий у меня не вызывает, но важно обсудить формат, в котором это будет происходить", — заявил заместитель председателя комитета по вопросам законодательного обеспечения правоохранительной деятельности Дмитрий Шенцев.

Впрочем, по мнению правозащитников, власть не пойдет на такие послабления для заключенных. "У нас даже мобильные телефоны запрещены, не то что интернет. Власти будут говорить, что заключенные попытаются использовать интернет как средство связи в преступных целях — для подготовки преступлений. Хотя технологии сейчас настолько развиты, что действия в интернете можно беспрепятственно отслеживать", — сказал глава Украинского Хельсинского союза по правам человека Евгений Захаров. Он подчеркнул, что правозащитники поддерживают инициативу оппозиции, однако государство, "которое всегда отстает от общества", не примет подобные нововведения.

<http://www.kommersant.ua/doc/2241282>

Transparency International: Українська влада імітує протидію корупції *Журнал "Український тиждень"*

На думку експертів Transparency International, одна з причин невдалої реалізації антикорупційної програми – орієнтація не на конкретні результати, а на імітацію протидії корупції, а також залучення до виконання антикорупційних заходів органів, уражених корупцією.

В Індексі сприйняття корупції від Transparency International Україна посідає «почесне» 144 місце зі 176-ти. Це місце наша країна ділить з такими державами, як Бангладеш, Камерун, Центральноафриканська республіка, Республіка Конго та Сирія. Низькі позиції займає Україна і в інших антикорупційних рейтингах. Так, 2012 року міжнародна організація Freedom House у своєму звіті «Перехідні нації» оцінила стан корупції в Україні та рівень залежності судової влади на 6 балів із 7 можливих (1 – мінімальна залежність, 7 – максимальна). Ще 2011 року ці показники були більш втішними – 5,7 бала за корупцію та 5,5 – за залежність суду.

Утім, «покращення» не за горами, адже в Україні діє Державна програма запобігання і протидії корупції на 2011–2015 роки. Її вартість – 820 млн грн.

Transparency International Україна в партнерстві з Антикорупційною радою України та низкою інших неурядових організацій здійснили громадський моніторинг виконання програми. Експерти оцінили, якою мірою у 2011–2012 роках виконано заплановані нею заходи тощо. На їхню думку, програма не виявилась ефективною. Одна з причин невдачі – орієнтація окремих

завдань програми не на конкретні результати, а на імітацію протидії корупції. Інша – залучення до виконання антикорупційних заходів органів, уражених корупцією.

Крім Партії регіонів

Згідно з дослідженням Центру Разумкова та фонду «Демократичні ініціативи», корупція – одна з найактуальніших проблем, які хвилюють українських виборців. Більшість політичних партій включає антикорупційні гасла до своїх передвиборчих програм. Щоправда, на виборах 2012 року винятком з цього правила стала Партія регіонів.

Водночас комуністи погрожували скасувати недоторканність для представників влади та запровадити жорстке покарання за зловживання владою та хабарництво. У ВО «Свобода» заявляли про необхідність протидії політичній корупції та купівлі депутатів. «Батьківщина» декларувала потребу в ліквідації депутатської та суддівської недоторканності, позбавленні посадовців пільг тощо. Зламати корупційну систему пропонував і УДАР. Однак, як зазначають експерти, «декларації політиків щодо їхньої готовності протидіяти корупції протягом тривалого часу не підтверджувалися реальними справами». Зміни намітилися лише завдяки діалогу з Євросоюзом про лібералізацію візового режиму та можливе підписання Угоди про асоціацію між Україною та ЄС. Саме це сприяло швидкому ухваленню у квітні–травні 2013 року низки важливих антикорупційних законів (про криміналізацію корупції, увідповіднення національного законодавства до Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією, удосконалення реалізації державної антикорупційної політики, впровадження відповідальності юридичних осіб за вчинення корупційних правопорушень) та їх підписання главою держави без зауважень. «Хоча прийняття цих законів і є важливим кроком у напрямі запобігання та протидії корупції, оцінити їхній вплив на стан корупції в Україні можна буде лише з часом. Тим більше, що вітчизняна практика впевнено підтверджує тезу про те, що навіть найдосконаліший закон може бути вихолощено практикою його застосування. Яскравим прикладом цього є досвід практичного застосування Закону «Про доступ до публічної інформації», – зазначають представники Transparency International.

Наразі ситуація залишається невтішною. Зокрема, у 2011–2012 роках в Україні так і не було створено єдиного центру координації антикорупційної політики. Не відбулося й суттєвого прориву в реформуванні антикорупційного законодавства, зазначають експерти. Діяльність органів виконавчої влади щодо запобігання корупції не була системною та цілеспрямованою.

Оцінити діяльність правоохоронців щодо притягнення до кримінальної та адміністративної відповідальності осіб, які вчинили корупційні правопорушення, взагалі майже неможливо. За офіційними даними, 2012 року слідчі підрозділи правоохоронних органів направили до суду 1 887 кримінальних справ і 2 438 справ про корупційні правопорушення. Однак у звітах Генпрокуратури та Мін'юсту про результати проведення заходів немає інформації про результати розгляду відповідних кримінальних справ судами. Водночас з досвіду минулих років можна говорити про невисоку ефективність переслідування за подібні злочини, наголошують експерти. Передусім це наслідок корупції в самих правоохоронних органах.

Цікаво, що до відповідальності за корупційні дії притягають здебільшого посадовців нижчого рівня, а багато осіб, які вчинили корупційні правопорушення, зберігають свої посади.

Жодного заходу

На сьогодні не виконано ключові рекомендації міжнародних антикорупційних організацій, зокрема GRECO та Антикорупційної мережі Організації міжнародного співробітництва та розвитку. Серед них – рекомендації щодо реформування державної служби, реформи правоохоронних органів і судової системи, створення спеціалізованого незалежного антикорупційного органу, визначення чіткої ієрархії нормативно-правових актів, належного регулювання адміністративного процесу, впровадження незалежного аудиту державних фінансів на місцевому рівні, реформування системи політичного фінансування тощо.

Виконання цих рекомендацій потребує внесення змін до Конституції (зокрема в частині положень, які визначають обсяг недоторканності народних депутатів і суддів, порядку призначення суддів і Генерального прокурора, засад формування Вищої ради юстиції тощо), а

також розроблення та (або) прийняття низки нових законів (зокрема Закону «Про нормативно-правові акти», Адміністративно-процедурного кодексу, Закону «Про службу в органах місцевого самоврядування»), внесення змін до чинних актів, зокрема Закону «Про державну службу», «Про судоустрій і статус суддів» тощо.

«Виконання Державної програми неефективне – загальний бал успішності її виконання 2012 року становив 2,7 бала з п'яти. За п'ятьма з 15 розділів Державної програми 2012 року повною мірою не виконано жодного заходу», – підсумовують експерти.

«Державна програма не передбачає фінансування більшості з передбачених нею заходів, поширюється лише на органи виконавчої влади, містить низку технічних помилок. Успішність протидії корупції в Україні залежить від ефективності виконання не лише передбачених Державною програмою заходів, а й від впровадження системних реформ (адміністративної та судової реформ, реформи системи державних фінансів, реформи правоохоронних органів тощо). Водночас Державна програма не передбачає чіткого зв'язку з такими реформами, а також іншими державними програмами, що суттєво ослаблює її роль як дорожньої карти діяльності у сфері запобігання і протидії корупції», – зазначено у звіті.

Експерти підготували низку рекомендацій для підвищення ефективності реалізації державної антикорупційної політики. Так, Президентіві радять підготувати та внести на розгляд Верховної Ради України проект Закону про внесення змін до Конституції України, який передбачав би увідповіднення обсягу недоторканності народних депутатів України та суддів до міжнародних стандартів, зокрема рекомендацій GRECO, наділення Рахункової палати повноваженнями з контролю за використанням державного майна, перегляд порядку призначення на посаду та звільнення з посади Генерального прокурора України для посилення його незалежності, перегляд порядку формування Вищої ради юстиції, призначення та звільнення суддів.

<http://tyzhden.ua/Politics/85441>

Как партии Тимошенко и Яценюка делят власть на местах *Журнал «Форбс» (Украина)*

В середине июня Арсений Яценюк обещал Forbes, что вопрос объединения «Батьківщини» и «Фронта змін» (ФЗ) будет решен к сентябрю. Месяц спустя на заседании политсовета замглавы «Батьківщини» был недоволен: процесс стартовал не так стремительно, как рассчитывал Яценюк. Его бывшие соратники в ряды партии Тимошенко вступать не хотят. Часть из них предупредила Яценюка об этом заранее, накануне июньского объединительного съезда.

«Из 20 000 членов «Фронта змін» в «Батьківщину» пока вступил примерно 1%. Естественно это неудовлетворительные результаты», – на условиях анонимности рассказывает бывший глава одной из облпарторганизаций ФЗ. По его словам, проблемы есть во всех областных ячейках, поэтому их руководителям дали время до 15-20 августа, чтобы те нарастили количество членов партии Тимошенко.

Помогать в этом будет и сам Яценюк. По сообщению главы Днепропетровской облорганizations «Батьківщини» Антонины Уляхиной, в конце июля – начале августа он приедет в Днепропетровск, чтобы решить ключевые вопросы объединения с теми, кто слишком сильно «хотят власти».

Но этого недостаточно. Руководитель Сумской областной организации ФЗ Николай Ключко уверен: важно не количество, а качество членов партии и их активность. «Когда нужно – тяжело собрать большую часть партийцев на митинги». Члены его организации в «Батьківщину» вступают неохотно: из 600 человек – всего пять.

<http://forbes.ua/nation/1355647-kak-partii-timoshenko-i-yacenyuka-delyat-vlast-na-mestah>

Нардеп Канівець не проти повернутися у «Батьківщину», але...

Іван Фаріон, «Високий Замок»

Штиль у політичному морі, викликаний канікулами парламентаріїв, порушила новина про готовність народного депутата Олега Канівця (від 4 квітня - позафракційного) - заново влитися в опозиційну «Батьківщину». Своє бажання зробити крок назад представник Стрийщини-Жидачівщини у Верховній Раді, якого охрестили черговою «тушкою», пояснив тим, що президія політради партії 17 липня звільнила від обов'язків свого куратора на Львівщині народного депутата Віктора Швеця, який начебто постійно цькував Канівця, вів агітацію проти нього під час виборчої кампанії і після неї. Відтак, вважає Канівець, тепер зникли причини, які змусили його покинути фракцію...

Своє квітнєве рішення про вихід з парламентського осередку «Батьківщини» Олег Канівець пояснював тим, що керівництво фракції ніяк не реагує на брудні випадки Швеця проти нього. Щоправда, через чотири дні після цієї заяви уже позафракційний Канівець написав на ім'я Арсенія Яценюка іншу. У ній зазначив: «... У разі зупинення деструктивної діяльності проти мене народного депутата Швеця В.Д. на моєму виборчому окрузі, закриття його громадської приймальні, а також закріплення його за будь-яким округом за межами Львівщини відкличу свою заяву від 3.04.2013 про вихід з фракції ВО «Батьківщина».

Новим куратором «Батьківщини» на Львівщині став захисник экс-прем'єра Юлії Тимошенко, недавно позбавлений депутатського мандата Сергій Власенко (свого часу жив у Львові, закінчував тут юрфак університету ім. І. Франка). До Канівця жодної особистої неприязні він не має, але і якихось симпатій – теж. На запитання, що думає про повернення Канівця у фракцію, Власенко відповів так: «... Пан Канівець залишив фракцію зі штучних причин і зрадив своїх виборців. Я б не рекомендував його брати назад».

Так думає і багато хто з членів фракції «Батьківщина», зокрема представники Львівщини.

Олег Канівець, народний депутат (позафракційний):

- Чи зверталися ви до голови політ-ради «Батьківщина» Арсенія Яценюка з усім проханням про своє повернення у фракцію?

- Новина про моє повернення справді стала резонансною, але я не планував привернути до себе увагу. Декілька інтернет-ресурсів передзвонили за коментарем щодо того, як планую діяти після того, як змінився куратор Львівщини. Я сказав, що усунуто перешкоду, особистісний конфлікт – тому готовий повернутися у фракцію «Батьківщина».

Мав розмову щодо цього з Анатолієм Гриценком. Він схвалив моє рішення. Порадив дочекатися нового політичного сезону - початку вересня, а вже тоді робити організаційні кроки – написання заяви тощо. Оскільки більша частина моїх вимог, про які говорив раніше, виконана, не бачу перепон для того, щоб повернутися. А от якою буде позиція керівництва фракції, не знаю.

- Думка з цього приводу колег-однофракційників вам відома?

- Ні з ким з них, крім Гриценка, на цю тему ще не розмовляв. Ніхто мені не телефонував, а сам я не бачу необхідності з'ясовувати позицію кожного. На все свій час. Але можу сказати: після виходу з фракції колеги насторожено поставилися до мене. Минув час, я заявив, що не входитиму у провладну більшість, що і надалі залишатимуся опозиційним, що голосуватиму разом з «Батьківщиною». Все це виконую. Тому ставлення до мене стало якщо не таким, яке було після виборів, то близьким до цього.

- На початку червня ви відзначали 50-річний ювілей. Чи запрошували тоді на гостину своїх колишніх політичних соратників? Хто з них приходив вітати?

- Я не робив гучної забави. Була невеличка вечерея, на яку запросив колег з фракції. Були Анатолій Гриценко, Микола Катеринчук, Василь Пазиняк, Степан Кубів. Мали бути й інші, але не прийшли через велику нараду у «Фронті Змін», яка того дня тривала до 12-ї ночі. Руки мені потиснули колеги з Львівщини, Івано-Франківщини, Тернопільщини. Було все гаразд...

Роман Глик, народний депутат, голова Львівської обласної організації ВО «Батьківщина»:

- Інформація у ЗМІ про «усунення» Віктора Швеця трохи не відповідає дійсності. Він закріплений за Львівською областю як народний депутат, і цього рішення ніхто не відміняв. Правда і те, що куратором Львівщини від президії політради призначено Сергія Власенка. Ми вітаємо таку ініціативу.

А щодо Олега Канівця. Оцінку кожному політикуві, його діям, крокам дають насамперед виборці. Особисто для мене найважливішим критерієм у політиці є послідовність, незмінність позиції - незалежно від будь-яких обставин, що виникли. Чи можна у майбутньому довіряти політикуві, який порушив присягу через свої особисті амбіції? Питання риторичне. Зрештою, наше основне завдання сьогодні – реалізувати об'єднанчі принципи, проголошені на з'їзді «Батьківщини», а не коментувати дії ображених політиків. Парламент – це не дитячий садочок...

- Чи знаєте ви настрої у фракції щодо бажання Олега Канівця?

- Як на мене, повернення Канівця у фракцію «Батьківщина» може на майбутнє закласти небезпечний прецедент.

<http://www.wz.lviv.ua/ukraine/123563>

Інтернет-ЗМІ

Ярема и Давиденко: "Отдельные "кадры" ни перед чем не останутся, но 70% милиционеров против людей не пойдут"

Левый Берег. UA

«Вы знаете, сколько сегодня существует спецподразделений? В СБУ – «Альфа», во внутренних войсках – «Омега», в УБОПЕ – «Сокол», в общественной безопасности – «Беркут», в УГО – «Булава». У всех у них – современное вооружение, ежедневные тренировки. По сути – армия. Меж тем, когда официальная статистика рапортует о количестве раскрытых преступлений, вы должны понимать, что на них эта численность тоже распространяется. Хотя они никаких преступлений, понятное дело, не раскрывают, а решают качественно иные задачи», - эмоционально перечисляет Виталий Ярема.

«Обратите внимание, Подольское райуправление – мой округ, собственно. В десять утра Президент едет на работу, и все сотрудники райуправления – инспекторы, оперы и т.д. – стоят «живой колонной» вдоль дороги. Встречают, стало быть. В 16.30 едет обратно – тоже самое. Скажите, ну какой с них спрос насчет работы в «свободное» от «приветствия кортежа» время? Что это за занятие вообще для милиционеров», - громко возмущается генерал.

Задолго до событий во Врэдиевке было очевидно: в отечественной правоохранительной системе что-то не то; дела обстоят не просто неладно - вынуждают серьезно тревожиться. «Милиция не просто непрофессиональна, она представляет прямую угрозу для граждан Украины», - говорит в данной связи Олег Базар.

Мы сидим в конференц-зале Института Горшенина с президентом Международной ассоциации офицеров специальных подразделений по борьбе с организованной преступностью "ЦЕНТР" Александром Давиденко и генерал-лейтенантом милиции в отставке, бывшим «главным милиционером Киева», ныне – народным депутатом от «Удара» Виталием Яремой, говорим о прошлом и будущем украинской милиции, о причинах внутреннего кризиса и путях ее дальнейшего развития.

Разговор, в том числе благодаря формату «двойного интервью», получается довольно интересным и содержательным. Главное, чтоб из него были сделаны выводы.

О.Б. Год тому всех нас – на примере штурма банды Дикаева в Одессе - поразил вопиющий непрофессионализм украинской милиции. Сейчас, после Врэдиевки, мы говорим уже о том, что милиция не просто непрофессиональна, но опасна для граждан.

А.Д. Господин генерал (обращаясь к Яреме, уступает ему право первого слова, - ред.), по старшинству.

В.Я. В настоящий момент, как вы знаете, я работаю в оппозиции, поэтому критиковать власть мне довольно просто...

С.К. Постараемся этого избежать. Не в смысле критики, а в смысле «замыливания» профессиональной проблематики сугубо политическими тезисами.

В.Я. Проблема деятельности правоохранительных органов не сегодняшняя и не три года тому возникла. Скорее, является следствием того, что за все годы независимости мы не сподобились системно реформировать – в соответствии с европейскими стандартами – правоохранительные органы, которые до сих пор действуют во многом инерционно, по советским лекалам. Это – один аспект.

Второй – совершенная коррумпированность власти, абсолютное подчинение милиции так называемому олигархату. То, что милиция – в большинстве своем – работает не в интересах людей, не их права защищает – факт, увы.

Это ясно не только на примере Врэдиевки. Тут и 18 мая в Киеве – от нападения на журналистов до задержания и незаконного применения силы к представителям движения «Общее дело»; и негласное наблюдение за оппозиционными политиками, прослушивание их телефонов... То есть, кто-то дает незаконные указания сотрудникам милиции. Этот кто-то находится при власти.

Конечно, при каждой власти случаются определенные злоупотребления. Тут, наверное, можно бросить камень и в мой огород, что вот когда я...

С.К. Камни в ваш огород будут, не сомневайтесь. Однако, позже. Сейчас не об этом.

О.Б. Одно дело: выдавать не вполне законные указания. В этом, может, условные «олигархи» и заинтересованы. Но в том, чтоб милиционеры насильствовали и убивали людей, не заинтересован точно никто.

В.Я. Это уже следствие. То, о чем я говорю – первопричина.

О.Б. Власти, тем же олигархам нужна сильная милиция, а не банда развращенных коррупционеров...

В.Я. Это все взаимосвязано, я настаиваю. Прочтите «разоблачительное письмо» врэдиевских милиционеров-преступников! Посмотрите, что происходит с кадровым потенциалом органов! Да, всякое случалось, но такого, чтобы ставили «план» по сбору «нала», тем более – сотрудникам того же уголовного розыска – подобного не было никогда.

С.К. Ясно. Господин Давиденко, что скажете вы?

А.Д. Во все времена правоохранители были этакой «государевой структурой», всегда защищавшей государство, ну и, параллельно, граждан этого государства. Сейчас же происходит какой-то сбой: интересы государства, так саяк, еще защищаются, а вот граждан – уже нет...

Вместе с тем, наблюдая происходящее со стороны, со своей ветеранской скамьи, так сказать, я понимаю, что возможности исправить, более-менее быстро, даже такую сложную ситуацию не исчерпаны. Понимаете ли, реформирование милиции – бесконечная, если можно так выразиться, тема. Мы ведомство реформируем с 1991-го года. До этого, при советах, тоже реформировали.

У нас в Международной ассоциации «ЦЕНТР» происходят собрания членов нашей организации – а это, по сути, цвет милиции: ветераны «Шестого управления» (специализировались на борьбе с оргпреступностью, - ред.), Уголовного розыска, БХСС, все – старшие офицеры и т.д. Люди чрезвычайно возмущены происходящим.

Вместе с тем, существует общее представление о том, как ситуацию возможно поменять.

Прежде всего, возобновить работу такой внутренней институции как суд офицерской чести.

С.К. Что именно имеется в виду? Расскажите подробнее.

А.Д. Это что-то вроде общественной организации внутри системы.

С.К. Самоорганизовывающейся?

А.Д. Нет, деятельность судов офицерской чести регламентировалась внутренними приказами МВД. Существовали такие мини-группы из числа самых авторитетных действующих сотрудников. Вот они и рассматривали какие-то конфликтные ситуации; решали, как быть, если случались проступки, нарушения.

С.К. В настоящее время такие суды офицерской чести существуют?

А.Д. Честно говоря, не знаю, давно о них не слышал.

С.К. Господин Ярема, вы уходили из милиции три года тому, эти суды еще были?

В.Я. Уже не было. Одно дело, когда, допустим, кто-то пришел пьяным на работу и коллектив его осуждает, очевидно, такой человек задумается над своим поведением. Но если добрая половина коллектива не считает нахождение на рабочем месте в нетрезвом состоянии чем-то зазорным, то подобные меры уже попросту не сработают.

А.Д. Ну, может, эти «суды офицерской чести» можно было бы как-то модернизировать – в соответствии с требованиями нынешнего времени..., ведь, в целом, инструмент эффективный. Как модернизировать? Ну, например, наполовину формировать их из действующих сотрудников, наполовину – из знаковых ветеранов МВД. Вы знаете: в органах на пенсию уходят рано, в сорок, пятьдесят лет ты уже вполне можешь считаться «ветераном».

Вообще, применительно к сложившейся ситуации, я говорю о каких-то точечных экстренных мерах, не требующих больших финансовых и временных затрат.

Давиденко: «Не все так ужасно, на самом деле. Внутри системы есть порядочные люди. Их немало»

О.Б. Возобновление работы судов офицерской чести – одна из гипотетических мер. Что еще?

А.Д. Также возможно рассматривать вопрос о внедрении института этаких «комиссаров». «Смотрящих», что ли, если «по-донецки» (смеется, - ред.).

«Комиссаром» мог бы стать, к примеру, кто-нибудь из ветеранов, кто-нибудь очень авторитетный. Кто – это очень важно – по статусу был бы несколько выше начальника милиции района и при этом имел бы определенные полномочия. Аналогично – на областном уровне, ну и т.д. То есть, как бы параллельно существующая структура. Которая должна, с одной стороны, тесно взаимодействовать с вертикалью органов, с другой – иметь возможность контролировать их работу. Конкретно – иметь возможность остановить команду начальника органов внутренних дел, о чем немедленно должно быть доложено руководителю и начальнику органов области. Безусловно, речь идет исключительно о командах глупых, ненужных и т.д.

То есть, каждый милицейский начальник должен понимать, что его действия, в случае, если они вредны, неправомерны и т.д., могут быть остановлены старшим, более авторитетным коллегой.

О.Б. Получается некоторое дублирование функций внутренней безопасности...

А.Д. Ну, внутренняя безопасность это больше оперативная такая тема. У ее сотрудников хватает забот, а тут речь идет скорее о морально – профессиональных моментах.

С.К. Все, о чем вы говорите: суды офицерской чести, двойной контроль и т.д. имеет смысл в случае, если большая часть сотрудников органов хотят работать по-честному, защищать свой народ и т.д. А если милиция превратилась – сверху и до низу – в корпорацию по зарабатыванию денег, то обсуждать тут совершенно нечего. Офицеры – номинально, по крайней мере – есть. Вопрос: а честь осталась?

О.Б. Можно пожаловаться на действия главного милиционера района его начальнику в области, но если этот самый начальник в доле – никакого смысла жалоба не имеет. Почитайте открытое письмо Дрыжака, там все предельно четко сказано.

А.Д. Разрешите два слова. Не все так ужасно, на самом деле. Внутри системы есть порядочные люди. Их немало. Может, это не так уж заметно в СМИ, но они есть.

В.Я. Однозначно поддерживаю. Не чешите под одну гребенку.

О.Б. Какая сейчас зарплата у лейтенанта-оперативника?

В.Я. 2500 гривен.

О.Б. Приходит в милицию правильный, честный, желающий защищать своих сограждан, парень, которому «на старте» дают две с половиной тысячи. А на такие деньги в Киеве прожить, ой, как непросто. Тем более, при условии наличия семьи. И вот этот парень трудится, старается, как может, и он работает честно, а рядом его коллега работает не столь уж честно и «поднимает» ту же сумму, но в долларах. Какая же у нашего героя мотивация, чтобы быть честным?

А.Д. Следует признать, с мотивацией сложно.

В.Я. Я вам больше скажу. Действительно, лейтенант с высшим юридическим образованием, следователь, оперативник, участковый инспектор получают по две с половиной тысячи гривен. В то же время, сержант спецподразделения «Беркут» получает 4200 гривен. Почему?

О.Б. Очевидно, такие кадры стране нужны больше.

В.Я. Не раскрытие преступлений, но своевременное выполнение указания сверху – вот сегодня приоритет в работе милиции.

Что касается контроля за действиями сотрудников... Действительно, сотрудник органов, человек, который, по сути, ежечасно – идя на задержание преступников, выполнение опасных операций – рискует своим здоровьем, жизнью, должен иметь серьезную мотивацию. Мотивацию не денежную. Ведь, поступая в соответствующее высшее учебное заведение, готовясь к службе, человек уже знает, что начнет с двух с половиной тысяч гривен.

О.Б. Может, денежная мотивация и не первична, но без нее тоже, согласитесь, никак. Ежедневно рискуя жизнью, человек должен быть уверен: в случае, если с ним что-то произойдет, его семья будет иметь нормальную пенсию. Это, как минимум.

В.Я. Система социальной защиты существует. Детям погибших сотрудников положена пенсия, да. Но где та сумма, которую мы с вами могли бы считать достаточной?

А.Д. Послушайте, в советское время было то же самое – милиционеры шли под пули, ножи, получая при этом 70 рублей, 90, в лучшем случае – 140. Очень немного по тем временам.

В.Я. В 1983 году, когда пришел на службу, зарплата моя составляла 118 рублей 20 копеек. Денег вечно не хватало. Спасало то, что родители недалеко от Киева жили – свой огород, продукты какие-то элементарные. Но я работал, работал увлеченно, с полной самоотдачей. Я, такие как я, знали: есть перспектива. Вообще, здоровый карьеризм – это нормально. Если человек ради карьеры по трупам, конечно, не идет. Да, мы знали: есть перспектива. А сегодня перспективы, если ты не донецкий, нет; руководителем ты точно не станешь.

С.К. Готовясь к интервью, мы общались со многими вашими коллегами, добросовестно служившими в милиции в 90-х. Служившими в разных регионах страны, все – на должностях выше среднего. Всем задавался, кроме прочего, один и тот же вопрос: что стало точкой бифуркации; с какого момента – лично для них – ситуация в ведомстве разделилась на «до» и «после». Для кого-то это были годы, когда в КВШ впервые стали брать деньги за поступление. Для кого-то – когда поборами начали заниматься ППСники. Хотелось бы услышать вашу версию...

В.Я. Не согласен с постановкой вопроса. Что значит «до» и «после». Неужели раньше не было никаких недостатков? Или же пытки в милиции появились вчера? Неужели во времена «советской милиции», которую сейчас многие идеализируют, не имело место нарушение правоохранителями прав человека? Имело, конечно, просто говорить об этом было не принято. Да, и жаловаться было некуда: начальник милиции, прокурор и первый секретарь райкома партии втроем решали судьбу вверенного им района.

Вместе с тем, понятие «честь мундира» возникло не вчера, не в 90-е даже, а очень-очень давно.

...Что до необходимых изменений, убежден: менять необходимо систему. Причем не только в милиции, но систему правоохранительных органов в целом. Для этого, конечно, необходима политическая воля руководителей страны, их стремление к тому, чтобы силовики занимались не «прикрытием» режима, но раскрытием преступлений.

Простой пример: в 2008-м киевская милиция задокументировала 130 фактов злоупотреблений в земельной сфере. Все – «авторства» команды Черновецкого. Все были переданы в прокуратуру. Но прокуратура, увы, дела похоронила. И вот теперь поставьте себя на место этого милиционера: раз он сработал в «холостую», два, в третий раз его и вовсе подкупить пытались. Вот эту систему надо менять.

С.К. Господин Давиденко, вы придерживаетесь аналогичного мнения?

В свое время, мы много времени посвятили созданию Национального бюро расследований. Так получилось, что буквально с первого дня я был вовлечен в процесс очень плотно. Началось это все в году 1995-м и закончилось в конце 99-го-начале 2000. Если бы идея сработала, НБР вполне могло бы стать таким новым органом, сформированным из лучших представителей всех силовых подразделений, которое бы задавало определенный стандарт. Мы активно консультировались с западными службами, с ФБР, итальянской ДИА...

С.К. Почему же застопорилось?

А.Д. Стараниями всех без исключения первых руководителей силовых структур того времени... Слишком невыгодным для многих представлялось появление такого органа.

С.К. То есть, несоздание НБР стало точкой невозврата, о которой мы говорили, лично для вас?

А.Д. Не то, чтобы... Но после этого я вернулся в родное МВД. Дослужить оставалось совсем немного – всего несколько месяцев. Но походил я по ведомству, и так грустно стало...

О.Б. Из-за чего?

А.Д. Сравнил уровень работы, который готовился для НБР и который практиковался в МВД...

Уж очень грустно стало. ...Словом, быстро решил трудовую книжку забирать. И я об этом не жалею.

О.Б. Возможно ли сейчас реанимировать идею создания НБР?

А.Д. Теоретически возможно все. Но коллега правильно говорит, тут важна политическая воля.

С.К. Господин Ярема, что скажете?

В.Я. Не думаю, что из этого что-то получится. На данном этапе – точно. Опять-таки: есть органы внутренней безопасности в органах. И если, по каким-то причинам, они не вполне справляются со своим функционалом, это, очевидно, вопрос иного порядка.

Когда коллега работал в УБОПе (обращаясь к Давиденко, - ред.), действовал закон, регламентирующий основные параметры борьбы с оргпреступностью. То есть, убозовцы могли даже счета проверять, а начальник УВД про это не знал. Они были законодательно защищены, вот и работали на совесть. Позже закон был существенно перекроен. Сейчас Кабмин и вовсе инициировал законопроект, согласно которому УБОП даже не является юридическим лицом. Значит, не сможет отстаивать те или иные права в суде. Даже в хозяйственном. Вот вам и «возможность работать». Очевидно, все это потихоньку уничтожается для того, чтобы не было больше подразделений, способных вести самостоятельную какую-то деятельность.

С.К. Ну, оппозиция сейчас предложила законопроект, предусматривающий де-факто реставрацию прежних набросков НБР.

В.Я. Ключевой вопрос в том, кому новосозданный орган будет подчиняться. Одно дело, если парламенту. В таком случае, руководитель НБР может спокойно расследовать, скажем, аферу с «вышками Бойко», не боясь, что завтра будет уволен по звонку из АП. Но если НБР опять замкнут на АП, никакого смысла это не имеет.

О.Б. Утрируем. Завтра МВД переподчиняется парламенту. Неужели рядовые милиционеры прекратят поборы? Может, перестанут насиловать и убивать селян?

В.Я. Вы действительно утрируете.

О.Б. Вы не хотите этого признавать, но проблема не только в политике. Рыба гниет с головы. Да, тело уже давно сгнило, но если ему сегодня прицепить здоровую голову...

В.Я. Сегодня не получится.

О.Б. Хорошо, в 2015-м году.

В.Я. Знаете, если новый президент скажет журналистам: ребята, садитесь в мою машину, поедem – посмотрим, как я живу. А через пять лет мы поедem снова, и все в моем доме будет по-прежнему. Понимаете, он покажет пример. И большинство чиновников, его подчиненных, станут этому примеру следовать.

...Беда в том, что нынче система работает на одного человека. Точнее, на двоих: на президента и на министра. Для того чтобы показать, какие они замечательные. Система не работает на сержанта, лейтенанта, на участкового...

Когда все поменяется? Если рядовой следователь, почувствовав, что вокруг дела, которое он расследует, происходит что-то неладное и дело у него забирают, будет знать: он всегда может пойти к министру, тот его примет, в ситуации разберется и нарушения пресечет, тогда, считайте, вопрос решится.

О.Б. Такое было когда-то?

В.Я. Конечно! Вот, в 90-е годы, я работал, тогда начальником МВД был Поддубный Николай Олегович... Мы все знали, что он – справедливый начальник, что беспредела быть не может. Да, может, какие-то перегибы, но не беспредел точно.

Я «вырос» в уголовном розыске, но никогда себе не мог представить, чтобы отпустили на волю, скажем, убийцу, разбойника и т.д.

А.Д. Поддерживаю. Может, на уровне экономических преступлений еще возможны были какие-то «художества», но уголовный розыск... да, о чем вы говорите! Ни при каких условиях!

Разрешите, немного вернуться назад. Я добавлю относительно НБР. Действительно, попытка реанимации этой идеи сейчас не имеет смысла, в том числе потому, что может быть просто погублена, дискредитирована сама идея.

У нас об этом мало говорят, но в Италии ДИА действительно очень влиятельна. В свое время, взяли несколько сотен лучших сотрудников из различных силовых органов, добавили сотню-две технических специалистов. Структура получилась не очень большая, но эффективная. Де-факто, начальник структуры подчинен президенту, но поскольку президент в Италии не слишком влиятелен, раз в год ему следует отчитываться перед парламентом. Назначает его – сроком на два года – опять-таки, парламент, и снять его практически невозможно, ну, разве, совершит совсем уж какой-то дикий проступок. Значит, этот человек совершенно свободен в своей деятельности, ему некого опасаться, не на кого оглядываться. Только на закон.

Нечто подобное – если б мы таки решились идти по этому пути – можно было бы создать в Украине.

О.Б. Вы наверняка помните резонансное убийство харьковского судьи. Ваш коллега, Геннадий Москаль тогда сказал, что в центральном аппарате МВД есть буквально пять человек, которые могли бы раскрыть серьезное преступление подобного масштаба. Насколько справедлива такая оценка?

А.Д. Такого уровня специалистов, по определению, много быть не может. Однако они есть в каждом областном управлении, это точно.

В.Я. В 1997-м меня назначили начальником уголовного розыска города Киева. Мне тогда было 33 года всего. А операм в так называемом «убойном» отделе – в среднем по 45-ть. Первое время, ко мне очень настороженно относились. Если уж совсем по правде – никто не

хотел общаться со мной до тех пор, пока я самостоятельно не раскрыл весьма серьезное преступление. Только после этого признали за своего.

Вообще уголовный розыск считался как бы «элитным» подразделением. Попасть туда на службу считалось невероятным везением, ветеранов отдела называли «зубрами», относились к ним очень почтительно. Если помните фильмы «Петровка 36» и т.д., так это все «по мотивам» работы обычных отделов угрозыска снималось.

Сегодня не так много желающих работать в угрозыске – слишком уж тяжелый и неблагодарный труд. Поэтому, увы, скорее я с Москалем соглашусь: в органах осталось не так много людей, способных раскрывать действительно серьезные преступления. Не мелкую кражу какую-то, но продуманные, тщательно спланированные правонарушения.

С.К. Начиная с 2010-го, силовикам грех на власть жаловаться: бюджетные дотации перманентно повышаются. С каждым годом в бюджет все больше и больше средств закладывается на финансирование милиции, прокуратуры, СБУ. Симптом очевиден: мы строим тоталитарное государство, в котором силовик однозначно важнее учителя, ученого, врача и т.д. Вместе с тем, силовики, принято считать, верны власти до тех пор, пока она сильна. Но как только ее основы покачнутся... Собственно, 2004-й это доказал. Соглашаетесь?

А.Д. Приведу такой пример. Начало перестройки. Происходит демонстрация, приуроченная к первому мая или к седьмому ноября, по главной улице города идут колонны, при этом все знают, что во главу этих колонн планируют пробраться «руховцы» с тем, чтобы развернуть желто-голубой стяг перед партийной элитой и телекамерами. Естественно, привлекались сотрудники, которые должны были этому помешать. Но время было уже другое – ни один опер, я вас уверяю, никогда такой команды не выполнял. Более того, уже за пределами демонстрации, праздник заканчивался «победными сто грамм» оперов и это было главным бонусом тех меропрятий.

Если бы кто отдал команду стрелять в людей, никто бы ее не выполнил. Несмотря на всю заполитизированность того времени. В свой народ стрелять нельзя. Я уверен, что и сейчас силовики, в случае, если получат подобные команды, на них не среагируют.

С.К. Тогда почему жестоко разгоняются мирные митинги?

А.Д. Ну, понимаете..., они же люди служивые. Каждый думает о себе. Кто-то только пришел, кому немного осталось до пенсии..., но рубикон они перейти не согласятся.

С.К. Да, как говорил Юрий Шевчук, «они все на ипотеке». Однако это противоречит - «не пойдут против своего народа».

А.Д. Просто не надо обобщать. Да, отдельные «кадры», безусловно, ни перед чем не остановятся. Может, какие-то люди в верхушке МВД. Но если брать систему МВД в целом, 70% милиционеров – это я вам точно говорю – против своих же людей не пойдут.

...Насчет увеличения финансирования. Знаете, это смотря как судить. В элитных каких-то подразделениях, «образцово-показательных», действительно, и технику новую закупают, и обмундирование выдают, но если вы пройдетесь по райотделам обычным, там за двадцать лет мало что изменилось. Как была полуразваленная мебель – так и осталась, как было скудное оснащение – так и осталось, ну и т.д.

В.Я. Подтверждаю. Участковый милиционер по-прежнему покупает за свой счет элементарное – бумагу, разные канцелярские принадлежности. Вы говорите, увеличивают финансирование? Верно, вот только направляется это финансирование на модернизацию специальных служб, занимающихся «наружкой», «прослушкой» и т.д. Специальная техника – наружного наблюдения, ведения, анализа информации и т.д. – стоит больших денег. Практически все политики, видные общественные деятели, журналисты, насколько мне известно, под колпаком у этих служб находятся.

С.К. Господин Ярема, вы сами упомянули, что письмо Дрыжака шокировало общественность, так как вскрыло подробности взаимодействия внутри коррупционной милицейской вертикали. Но ведь эта вертикаль такую стала не в один день. Более того, в

2005-м, на волне революционных изменений, у многих были надежды, что вот, де, все изменится... Но механизмы перенастроились и заработали с новой силой. Вновь стали практиковаться откаты начальству, и ни для кого это секретом не было. Ведь, вы работали тогда в органах.

В.Я. При мне такого не было, я уже говорил.

С.К. Разве вы сами не высказывали «подобных пожеланий», говоря менее деликатно – разве вы сами в схемах не участвовали?

В.Я. Я!? Конечно, нет! Не было при мне никаких схем! Пусть хоть один человек мне в глаза скажет, что я от него лично деньги взял или там заставил что-то противоправное сделать...

С.К. Зачем же «деньги взял в руки», вы же не настолько глупы. В земельной сфере никаких нарушений тоже не было?

В.Я. Поясняю, при мне действительно киевская милиция получила четыре земельных участка. Параллельно с работой в органах, как вы помните, я тогда еще был депутатом Киевсовета и, как глава регламентной комиссии Киевсовета, действительно способствовал выделению четырех участков, которые были заложены в инвестиционный договор с компанией «Житлобуд». В рамках данного договора, на этих участках было построено – по улице Бориспольской в Киеве – общежитие для личного состава. Стоило это около 20 миллионов гривен. Проблема с жилплощадью у нас в органах была колоссальная, а в этом общежитии удалось поселить 600 милиционеров. Вот и все.

Лично для себя ни я, ни мои замы, ни одного участка в пользование не получали. Я вас прошу, давайте не будем перекручивать. Эти темы поднимались, когда на меня хотели политически надавить.

Более того, хочу отметить, что ни я, ни члены моей команды, не только сами не участвовали в коррупционных схемах, но поломали многие, существовавшие прежде. Так, например, настоящая пирамида функционировала в ГАИ. Мы ее разрушили. Да, отдельные гаишники продолжали брать взятки, но это уже были единичные случаи – за всеми все равно не уследишь, но пирамиду мы разрушили.

О.Б. Во времена министра Луценко пресловутые «благотворительные фонды» при милиции продолжали существовать.

В.Я. Да, они были, но такая тогда складывалась ситуация... Вместе с тем, при нас появилась программа «Территория закона». Необходимо было пропагандировать позитивные стороны в деятельности милиции, повышать престиж профессии.

О.Б. Вы сейчас говорите точно как Захарченко.

В.Я. Что же плохого в том, что я предлагаю поднимать престиж профессии?

Возвращаясь к «Территории закона», позже мы создали специальное госпредприятие, где официально предоставляли услуги населению. Например, кому-то нужно срочно оформить паспорт. Ну, такого толка. Вырученные средства и шли на финансирование программы. Все абсолютно прозрачно.

http://lb.ua/news/2013/07/26/215504_yarema_davidenko_otdelnie.html

Блоги

Олександр Бригинець: «Мала опера» може повторити долю сараю...»
gazeta.ua

Знесення сараю в Київській області може призвести до знесення будівлі Малої опери.

Нещодавно на прийомі громадян я почув історію із "плачевним фіналом", яка дуже схожа на ситуацію, в якій опинився заклад культури "Мала опера".

Приватний власник Р. отримав у спадок від родичів земельну ділянку та декілька розташованих на ній будівель. Ділянку, на якій був розташований сарай, без відома Р. приватизувала сусідка - А. Таким чином земля, на якій стоїть сарай, стала належати сусідці, яка у 2010 році за допомогою рішення Ржищівського міського суду у Київській області та Ржищівської районної ради знесла сарай.

Продовж трьох років Р. звертався до правоохоронних органів України з вимогою повернення своєї власності, але землю йому ніхто не повернув та сарай, звісно, не реанімував.

В чому полягає небезпека історії, що сталась з незначним сараєм? Цей випадок, не лише аморальний та безглуздий, але й несе небезпеку та загрозу країні, адже в подібну ситуацію може потрапити будинок будь-якого мешканця України, і на суди та правоохоронців у таких ситуаціях сподіватися не доводиться. На сьогодні в подібній ситуації знаходиться й історична будівля "Малої опери" на Лук'янівці.

Нагадаю, "Мала опера" була створена у червні 2004 року з ініціативи славнозвісної оперної співачки Євгенії Мірошниченко. Повноцінної реалізації проекту досі не відбулося, оскільки земля під будівлею "Малої опери" не належить закладу культури, через що неможливо здійснити реконструкцію приміщення. Орендарем земельної ділянки, на якій розміщена муніципальна будівля "Малої опери" є ТОВ "Будхол", яке отримало в оренду цю територію з тим самим порушення закону, як і згадана громадянка. Різниця полягає лише в тому, що громадянка змогла знести сарай, а ТОВ "Будхол" не зміг, оскільки на заваді йому стали активні дії громадськості.

На жаль, на сьогодні в Україні існує багато подібних прецедентів, коли земля, що належить одному власнику, в незаконний спосіб переходить у власність іншого, разом із розташованими на ній будівлями. Після таких афер, зазвичай, будівлі, не залежно від їх історичної цінності, нового власника не цікавлять, тому швидко руйнуються.

На щастя, декілька років тому, під тиском громадськості, нам вдалося відстояти будинок "Малої опери". Новоявлений орендар землі, на якому вона стоїть, не зміг досягнути бажаного, а саме знести історичну пам'ятку. Але чи ця історія остаточно сказати важно, оскільки орендна угода, яка закінчується наступного року, як це часто буває в Києві, всупереч здоровому глузду та закону, може бути продовжена.

Наразі я звернувся до Служби безпеки України з проханням розібратись з випадком, що стався із майном пана Р.

<http://gazeta.ua/blog/38196/mala-opera-mozhe-povtoriti-dolyu-sarayu-scho-kolis-znahodivsyau-rzhischevi>

Телебачення і радіомовлення

После "врадиевского дела" на Николаевщине уволены 13 милиционеров Интер, Подробности

Тринадцать милиционеров уволены, двадцать привлечены к ответственности. Все из Николаевской областной милиции. Таковы предварительные результаты расследования Врадиевского дела. А вот сам министр внутренних дел и его подчиненные разъехались по регионам. Слушать народ. Виталий Захарченко сегодня в Киевской области. Его зам - Сергей Лекарь - в Ивано-Франковской. Что они услышали и что предпримут, знают наши корреспонденты.

Сегодня Виталий пришел на прием к своему тезке главе МВД Захарченко. Лично рассказать о своей трагедии. Не может сдержать слезы. Его 20-летнего сына убили 5 лет назад. Все произошло в Белоцерковском райотделе милиции. Мужчина уверен: над сыном издевались, выбивали показания за преступления, которые он не совершал. А виновных так и не нашли.

У Виталия толстая папка с документами. Есть и показания врачей "скорой", которые подтверждают - сына избили. Мужчина рассказывает и о звонках от высокого начальства,

предлагавшего "замять" дело. Показывает отписки на свои обращения в Генпрокуратуру и МВД.

После Врადиевських подій міліція прислухався до народу. Віталій Захарченко обіцяє особисто відвідати всі регіони - і зустрітися з людьми. Почали саме з Врადієвки.

Віталій ЗАХАРЧЕНКО, міністр внутрішніх справ України:

- Ми починаємо переаттестацію з 1 числа во Врადієвці всього особистого складу. Я дав команду вивчити всі матеріали минулих років, де брали участь співробітники міліції. Для населення важливо, щоб міліція виконувала свою роботу

А в Івано-Франківській області за останній місяць міліцейські чини провели вже дві сотні прийомів громадян.

Олег САЛО, начальник УМВД в Івано-Франківській області: Ми прийом громадян проводимо по всій області, починаючи від сіл до обласного центру. Ні одне село, ні один районний центр ми не пропускаємо поза увагою.

В райотделі прикарпатського містечка Надворна сьогодні особливий день. Приїхав заступник Захарченко - генерал-полковник МВД Сергій Лекарь. Готувалися з самого ранку: біля райотделу ретельно убрали, підкорнені суетилися. В чергу записалися десять чоловік. Голова Делятинського сільради просить заступника відновити роботу патрульної служби.

Михайло КОСЬО, голова Делятинського сільради: Думаю, що зменшилася б кількість правопорушень і покращилася ситуація в селищі Делятин.

Приїшли підприємці, держслужбовці і навіть спортсмени. Хтось скаржиться на міліцію, а хтось скаржиться. Чиновник каже: ось, в столиці мобільні пункти прийому звернень встановили. Але люди обережніші.

Сергій ЛЕКАРЬ, заступник міністра внутрішніх справ України: Зробили пункт прийому скарг на працівників міліції. Знаєте скільки звернулося? З чоловіки. Ми не говоримо, що в нас немає недоліків. Проблема є.

І ці проблеми може вирішити реформа самої міліції. В МВД вже підготували проєкт. Його суть Захарченко поки не розкриває. Але обіцяє - в найближчий час вийде свої пропозиції на суд громадськості.

Україна послідовно виконує умови для підписання угоди про асоціацію з Європейським Союзом *УТ-1, Підсумки дня*

Україна послідовно виконує умови для підписання угоди про асоціацію з Європейським Союзом.

На цьому наголосив перший віце-прем'єр-міністр Сергій Арбузов на зустрічі з представником ЄС в Україні Янушем Томбінським. Наступні кілька місяців від України чекають системної роботи. Саме цей період стане вирішальним для успішного підписання Угоди, що має відбутися в листопаді у Вільнюсі. Зі свого боку Сергій Арбузов запевнив: наміри Києва щодо європейської інтеграції незмінні. Також урядовець сподівається на конструктивну співпрацю всіх політичних сил.

Європейський досвід кооперації запрацював в українському селі

Європейський досвід кооперації запрацював в українському селі. Тут активно створюють сільськогосподарські кооперативи. Селяни бачать лише переваги: у процесі немає посередників, і гроші за продукцію виплачуються вчасно. Споживачу теж зиск - отримує екологічно чисту та якісну продукцію. Про сільську кооперацію - далі.

- Кажуть не жирне молоко, воно вся сметана стоїть.

Так починається ранок в селі Швайківка. Молоковоз об'їжджає подвір'я, щоб зібрати ранішній надій. Хто скільки здав - ретельно нотує голова місцевого кооперативу. Через два тижні літри переведуть у гривні, і селяни отримають зароблене.

Лідія ЗОЩУК, голова СОК "Швайківка": Здає в мене в общому 25 чоловік. Ну, хто скільки має: сьогодні так, завтра так, корова ж дає по-різному.

Худоба - основний дохід на селі.

- А, маленька моя, ой, моя манюня!

Ольга, тримає корови все своє життя. З молока і м'яса годується її родина. Аби вирощене продати вигідно, донедавна їздили на базар у райцентр. Утім, така можливість, каже жінка, була не завжди, тому й користувалися послугами перекупників. А ті пропонували найнижчу ціну.

Ольга ЦИПЛЮК, жителька с.Швайківка: В кооператив вигідніше здавати молоко, бо як ми здавали в другу організацію, то було по 1,50 грн. в цю пору, що ми зараз здаємо по 2,20. І надбавка за жир дається.

Нині сільгосппродукцію в Україні вирощує майже п'ять мільйонів селян - більшість залишається при цьому за межею бідності, з'ясували в Спілці сільськогосподарських кооперативів України.

Осідають прибутки в кишенях посередників, кажуть фахівці. На такому "сприянні" сільський виробник щорічно втрачає понад п'ятдесят мільярдів гривень.

Іван ТОМИЧ, президент Союзу сільськогосподарських обслуговуючих кооперативів України: Коли об'єднуються виробники в сільськогосподарські кооперативи, вони створюють механізми захисту цінової політики. І коли вони володіють часткою на ринку, тоді можна говорити про перерозподіл ринку в сторону виробників.

За таким принципом працюють селяни в Євросоюзі. Приміром, у Франції до сільськогосподарських кооперативів входять 75% фермерських господарств країни.

Лор МЕНАР, юрист компанії "Куб де Франс": Це дає можливість французьким малим та середнім фермерам, які працюють самостійно, отримувати інформацію про ринковий попит на ту чи іншу продукцію, і можливість реалізувати її за найбільш вигідною ціною.

Нині в Україні працює майже дев'яносто кооперативів. Вони контролюють менш як один відсоток продовольчого ринку, тому визначити правила гри на ньому не можуть. Утім, до 2015-го ситуація може дещо змінитися, кажуть представники Мінагрополітики. На цей період розроблена Державна цільова економічна програма підтримки розвитку кооперативів сільгоспобслуговування. Вона має вирішити ще одну проблему села - зайнятість.

Ірина СИНЯВСЬКА, директор Науково-методичного центру "Агроосвіта": Якщо сьогодні не забезпечити дрібним товаровиробникам, домогосподарствам можливості вийти у цей економічний ринковий ланцюжок, стане питання не тільки їхньої економічної спроможності, а й соціальної.

Нині в Бердичівському районі в співпраці з кооперативникам намагаються запустити мінізавод з переробки молока. Це і додаткові робочі місця, і якісна та доступна продукція для місцевого населення. Селяни кажуть, якщо буде державна підтримка - забезпечать кооперативи не лише молоком, а й гарним м'ясом, Овочами та фруктами.

<http://1tv.com.ua/ru/news/2013/07/25/43095>

Олександр Попов: «Ми дійдемо до колапсу, якщо не запрацює Київграда» *Радіо Свобода, Ваша Свобода*

Гість «Вашої Свободи»: Олександр Попов, голова Київської міської державної адміністрації.

– Після того, як 2 червня сплив термін повноважень Київради, опозиція перешкоджає проведенню її засідань. Керівництво КМДА намагається знайти спільну мову з представниками опозиції, поки безрезультатно, вдається до проведення громадських слухань, зборів профспілок. Учора з'явилася інформація в деяких ЗМІ, що Попов вимагає від керівництва дитячих садочків, щоб писали слізні листи. *Навіщо КМДА потрібна працююча Київграда? Чому Ви все-таки проводите ці переговори?*

– Навіщо що нам потрібна робота міської ради? Я думаю, що не відкрию новину, коли скажу, що щомісяця ухвалюються дуже важливі рішення для міста, які забезпечують життєдіяльність нашого міста, і вони стосуються абсолютно різних сфер життя. Це може бути і транспорт, це може бути і соціальний захист, це може бути підготовка, наприклад, до опалювального сезону. Що стосується сесії, яка не відбулася, то дуже важливим питанням, крім тих, що я назвав, було також питання додаткового соціального захисту працівників бюджетної сфери. Адже ми планували дофінансувати, тобто виділити додатково 98 мільйонів гривень для того, щоб працівники освіти, охорони здоров'я, культури, фізичної культури, спорту – тобто, бюджетники могли отримати надалі так звані муніципальні надбавки. Їх розмір – це приблизно 20% від того окладу, який отримує працівник бюджетної сфери. Якщо це сказати в абсолютних величинах, то це від 240 до 360 гривень. Це суттєво.

– Але ж Ви знали, що спливає термін повноважень Київради, що заважало зробити це раніше?

– Можна стверджувати як завгодно і коментувати як завгодно політикам чи громадянам ситуацію, яка склалася, але, на мою думку, саме правову, юридичну складову цього питання повинні давати ті, хто мають на це певні повноваження в нашій країні. Це і Конституційний суд, і інші суди, які є, і Верховна Рада України, тобто до компетенції яких належить це питання. Тому що світова практика, яка існує в будь-якій країні, говорить, що будь-яка рада працює до того часу і її повноваження легітимні, поки не обрана наступна і поки наступна не провела першу установчу сесію. Тобто, не може бути в принципі розрив між повноваженнями в частині забезпечення життєдіяльності міста. І це дуже логічно, тому що, якщо, наприклад, взяти нашу ситуацію входження в опалювальний сезон, ми щомісяця корегуємо наш бюджет, щоб закрити ті проблеми, які дійсно є і на які треба реагувати. Тобто, без такого процесу ми просто, я чесно кажу, не зможемо нормально працювати.

– Я не працювала в Київській міській держадміністрації, не працювала в Київradі. А депутат Верховної Ради Володимир Бондаренко працював і там, і там, і довгий час працює у Верховній Radі. От що він сказав з цього приводу:

Володимир Бондаренко: При розгляді бюджету і програми соціально-економічного розвитку міста Києва завжди передбачалися кошти на заохочення лікарів та вчителів, тобто ту доплату, яка складала 20% до їхньої зарплати у зв'язку з високим рівнем київських цін – завжди ті гроші передбачалися на початку фінансового року. У цьому році вони чомусь не були передбачені. Останні засідання Київради, які проходили до 28 травня, чомусь не розглянули це питання і тільки тоді, коли ліміт легітимності Київської міської ради завершився, це питання впливає як домінуюче, як основне, як головне. Його, безумовно, треба розв'язувати, але чому не розв'язане воно було раніше?

– Можна відповісти на це запитання?

– Можна відповісти. Я нагадаю, що не завжди були ці надбавки, на жаль. Тому що, наприклад, 2009 рік, 2010 рік – це період, коли їх практично не було. Ми, починаючи від 2011 року, почали їх поновлювати і в минулому році вийшли на нормальний, погоджений з профспілками варіант їх фінансування, тобто близько 20%. Точно така політика нами спільно реалізовується в цьому році. Але, як Ви знаєте, наприкінці минулого року, коли ухвалювався державний бюджет, у нас не було того ресурсу, який дозволив би нам на рік ухвалити таке рішення. Тому, корегуючи бюджет, ми і на початку першого кварталу додали значну суму для того, щоб збільшити видатки на заробітну плату, тобто на надбавки і якраз за результатами другого півріччя це робимо, щоб продовжити можливість їхньої виплати. Безумовно, що для нас є дуже важливим, і ми це очікуємо, – це розгляд на рівні Верховної Ради державного бюджету, корегування і дофінансування. До речі, ми говоримо за Київ, але й інші регіони цього чекають, додаткових асигнувань, які дозволяють нам стабільно, нормально реалізовувати таку політику. Тому ми все-таки очікуємо від уряду і від Верховної Ради таких рішень. Але сьогодні ситуація така, що ми змушені самі корегувати свій бюджет, щоб свої зобов'язання перед лікарями й вчителями витримати, і тому такі рішення ми ухвалюємо на місцевому рівні.

– Можна сказати, що це якесь форс-мажорні рішення, зважаючи на те, що Ви бачили недовиконання тоді і змушені були терпіти до цього часу?

– Це точно форс-мажорні ситуації. Тут не має якогось підступу, немає якоїсь політики, це абсолютно робоча ситуація.

– *На сайті партії «Батьківщина» було опубліковано зразки листів, що директори садочків, навчальних закладів мають писати Вам листи з уклінним проханням. Невже це правда?*

– Це точно не моя ініціатива. Я проводжу консультації, перш за все, з профспілковими організаціями, які представляють різні бюджетні напрямки, але жодного разу не говорив про те, що треба організувати такі процеси. Я вважаю, що ті, хто хочуть висловитись, вони можуть висловитися, але робити це якоюсь системою – це неправильно абсолютно. А для тих, хто хоче висловитися, у нас є пропозиція – провести громадські слухання, громадські обговорення з широким загалом, де б ми відповіли як влада на ті питання, які нам поставлять. Якщо захоче політична та чи інша сила. І безумовно, щоб люди це почали, бо питання стосується саме їхнього соціального захисту.

– *Тобто, Ви не знаєте, щоб хтось з Київської адміністрації подавав листи?*

– Ні. Ми таких вказівок не давали. Тому я вважаю, це якась ініціатива на місцях.

– *Громадські слухання – це одна справа, а як Ви будете намагатися дійти спільної мови з опозицією? У Вас були переговори з представниками депутатів опозиційних сил, це були депутати-кияни, лідери політичних сил не хочуть зустрічатися. Як будете далі виходити з цього?*

– Політичні сили на сьогоднішній день поки що, на жаль, займають позицію, що вони будуть протидіяти роботі міської ради, тобто не давати їй працювати, поки не буде наступна міська рада. Який результат може бути такої політики? Наприклад, умовно кажучи, перше засідання – у вересні, і рішення про вибори в Києві ухвалене. Легітимність, тобто депутати, які будуть обрані нові, приступлять до роботи в середині грудня. Приблизно так, якщо розрахувати всю бюрократію. І таким чином виходить, що від вересня до грудня ми не ухвалюємо відповідних рішень, ми не забезпечуємо нормальну роботу міста. Я Вам просто абсолютно, як голова виконавчої влади, говорю, що ми дійдемо до колапсу. Це абсурд. Так не можна робити. У нас зупиниться транспорт, бо ми постійно корегуємо наші можливості щодо його утримання. Ми не зможемо робити соціальні виплати, ми не зможемо підготуватися до опалювального сезону. Це ненормальний процес. Так не може бути.

– *Мені здається, якщо рішення про проведення виборів буде ухвалене, то Київраду розблокують. Я можу помилятися, але мені так здається.*

– Але ж Ви розумієте, що це рішення не ухвалюється в стінах Київської міської ради чи адміністрації, це не наша компетенція, на рівні міста.

– *Але воно ухвалюється рішенням Верховної Ради, значна частина з якої є Вашими однопартійцями. Логічно?*

– Воно ухвалюється Верховною Радою, безумовно, то нехай воно там і ухвалюється.

– *І блокується саме членами Партії регіонів.*

– Ви колись чули від мене якісь політичні заяви, політичну активність? Я три роки працюю виключно як людина, яка повинна співпрацювати з усіма політичними силами, забезпечуючи розвиток міста. Колись Ви чули від мене політичні гасла? Коли була проблема і питання, що у Києва забрали певну суму коштів, я уряду чесно казав: це ж неправильно уряду так робити, це ж неправильно Міністерству фінансів це робити. Коли сьогодні неправильно роблять деякі політичні сили, то я їм кажу: це неправильно так робити. Тому моя позиція в цьому плані абсолютно конструктивна: я готовий з будь-ким спілкуватися, дискутувати і відстоювати інтереси Києва.

– *Як Ви бачите розв'язання ситуації?*

– Все одно треба домовлятися – перше і друге – я думаю, що самі люди повинні підключитися до того, щоб ми дійшли конструктивну з тими політичними силами, які заважають це робити. Я маю на увазі тих людей, які сьогодні очікують цих надбавок.

– *Бачите собі якісь мітинги чи щось?*

– Є цивілізовані способи вирішення цього питання, про які я вже згадував, – це відкритий діалог. Тобто, збираються ті, кого це стосується, приходять політики, приходять виконавча влада, і йде процес і знаходиться якийсь конструктив.

– Я про мітинги не дарма запитала. У мережі Facebook нам пишуть листи про це. Євген запитує: чому КМДА послідовно й методично забороняє або обмежує в часі і методах опозиційні акції протесту? Таке враження, що Майдан проти наметів заворожений, а на периферії можна ставити, що завгодно, тижнями не помітять. Міліція в розгоні всіх мітингів посилається на рішення судів за поданням КМДА або на те, що КМДА не погодило протест. Хто тисне на КМДА?

– Тут треба говорити про конкретні якісь заборони, тому що, на мою думку (це моя позиція, я не можу сказати, що всі її притримуються чи згодні будуть зі мною), наше серце – це майдан Незалежності, це територія, де ми повинні об'єднувати людей. Я б виключав там будь-які, неважливо які, але будь-які політичні акції, які нас роз'єднують. Це, як у церкву приходиш – і вітвар, де намолено, де всіх духовність навіює, точно так і тут. Але законом це не можна заборонити. Тут потрібна певна відповідальність і розуміння цього процесу, але коли в центрі міста хто захотів, той поставив, наприклад, палатку, завтра може шашлик почне робити – так не можна. Ми дійдемо до того, що до нас будуть приїжджати туристи, ставити палатки в центрі, відпочивати, і ми не будемо реагувати. Це ненормальна ситуація.

Слухач: Відомо, що не змогли виплатити усім державним працівникам усі гроші. А де б ви могли взяти гроші вже на доплату? Це одне питання. І друге питання – Ви вважаєте, якщо нова рада прийде, що, вони всі 120-130 людей зміняться, будуть знати, як робити? Напевне їх залишиться 70-75%, і будуть вони працювати, як належить.

– У нас немає на сьогодні заборгованості перед працівниками бюджетної сфери і йдеться про те, що ми саме в серпні не зможемо виплатити ці надбавки 20% працівникам бюджетної сфери, як муніципальна програма, про це йдеться. Але я вважаю, що ми повинні все зробити для того, щоб у нас було таке рішення і ми не порушили ту систему, яка є. Про це йде зараз принципова дискусія.

– *Григорій Спектор в мережі Facebook запитує: чому проїзд у маршруті № 48 (метро Лівобережна – готель Славутич) подорожчав на третину – з півтора до двох гривень – адже паливо дешевшає, маршрут довшим не став? І дуже багато запитань про порушення правил перевезень у маршрутках. Це корупція, чи небажання, чи невміння працювати чиновників з транспортного цеху Київської міської держадміністрації? Міська держадміністрація постійно скаржиться на те, що не вистачає коштів, але більшість маршрутників перебувають на єдиному мінімальному податку.*

– Треба просто розуміти, що місто не всі маршрути обслуговує своїм комунальним транспортом. Ми маємо тільки частину ринку, вона значна, але велику кількість перевезень роблять саме приватні підприємства, і для того, щоб у нас реалізовувалась у Києві правильна політика, в тому числі і тарифна політика, ми зараз оголошуємо (до речі, його давно вже не було в Києві) відкритий конкурс. На конкурсі ми виберемо ті компанії, які будуть працювати, реалізуючи програму перевезень з урахуванням нормальних, якісних послуг в частині забезпечення правильного технічного стану тих авто, які беруть участь у цьому, організують певну бюджетну політику щодо вартості квитка тощо. Це йдеться не про муніципальний транспорт, ми не піднімали тарифи на перевезення, це йдеться, перш за все, про комерційні підприємства.

– *У такому випадку, чи плануєте Ви якось вирішити питання не з муніципальним транспортом, а з приватним?*

– Так я ж це і кажу, що проведення конкурсу дає можливість нам під певні умови, які потрібні зараз для Києва і для киян, вибрати тих перевізників, які можуть виконати ці умови і таким чином системно працювати з ними. Моя думка, що ми повинні вже сьогодні сказати можливим партнерам, які хочуть працювати на ринку перевезень у Києві: дивіться, у нас такі плани, через 5 років ми працюємо виключно з автотранспортом, який має технічні характеристики, стоїть двигун там Євро-5 рівня якості або електродвигун, тобто щоб ми

екологічні вимоги одночасно вирішували. Плюс це повинен бути новий транспорт для того, щоб це було естетично, комфортно, з кондиціонерами тощо. Якщо ми заявимо про такі перспективи і дамо можливість стабільно працювати перевізникам, вони будуть до цього прагнути. Тому наша політика повинна формуватися, в тому числі при проведенні таких тендерів, щоб визначати тих, хто готовий до сприйняття цієї політики.

Слухач: Фракції, які підтримують Партію регіонів у Київській раді, ухвалювали бюджет. Тепер Ви і вони заявляють, що не вистачає грошей для оплати праці бюджетників. Як же ви затверджували бюджет і про що ви думали? І ще одне питання. Ви збираєтесь підвищити вартість проїзду в метро, заявляючи, начебто, що воно збиткове. Це неправда. Метро щороку приносить більше 120 мільйонів гривень прибутку.

– Це абсолютно необ'єктивна інформація, що по першому, що по другому питанню. Що стосується другого питання, ми маємо в минулому році 120 мільйонів збитків, а не прибутків. А збитків на цей рік – це приблизно 300 мільйонів. Але незважаючи на це, ми сьогодні не ставимо питання, що завтра ми піднімаємо ціни на метро. Колись вони точно піднімуться. Колись. Для того, щоб ми підійшли до цього питання і обговорили з киянами його, ми використовуємо сьогодні сучасні підходи до впровадження нових технологій отримання плати за квиток – вводимо електронні системи, які дозволять нам у цілому на громадському транспорті сказати, що ми забезпечимо стовідсоткову сплату, у нас не буде так званих зайців, які проїжджають безкоштовно тощо. Тобто, ми зараз готуємось до того, щоб цей механізм запропонувати.

– Скільки коштуватиме проїзд у метро? 4 гривні?

– Сьогодні економічно обґрунтований 3,5 гривні. І все ж таки ми поки що не ставимо питання про те, щоб люди стільки платили.

– Скільки ви досягнете, до виборів?

Якщо ми будемо піднімати, то ми захистимо киян, а проїзд для інших людей, які приїжджають в Київ, буде дорожчим

– Скільки зможемо, будемо тягнути, покаже ситуація. Ми ж це робимо чому? Це ж не тому, що вибори чи не вибори. Ми ж не піднімаємо ціну вже дуже давно, розуміючи, що в соціальному плані таким чином ми підтримуємо киян. І якщо ми будемо піднімати, то ми захистимо киян, а проїзд для інших людей, які приїжджають в Київ, буде дорожчим. Ми такі механізми зараз розробляємо і будемо пропонувати, до речі, як вони є в інших столицях Європи. Про бюджет, я думаю, кожен киянин знає, як складно ми ухвалювали бюджет цього року, наскільки він був дефіцитний, і тут вина не місцевих адміністрацій. Так склалося, що бюджет проголосований був без консультацій, в тому числі з Києвом, з міською адміністрацією, і ми це відверто, конкретно говорили і говоримо сьогодні. Тому і пропонуємо переглянути його на користь Києва. Ми в таких умовах сьогодні перебуваємо і доводиться тримати руку на пульсі, як кажуть.

– Зараз недовиконання столичного бюджету, за словами народного депутата Дмитра Андрієвського, становить понад 2 мільярди гривень.

– Не два. Менше. Важливо те, що є доходи, а є видатки. От по видатках ми сьогодні маємо ситуацію, яка говорить, що ми поки що йдемо стабільно з бюджетом цього року. Але проблемні питання є.

– Ми в цій студії якось говорили з Вами про Wi-Fi у метро. Хороша послуга, і Ви сказали, що очікується Wi-Fi у метро, але днями Ваш заступник, пан Костюк, сказав, що ця послуга буде у метро платною. Це так?

– Вона буде безплатною, ми в цьому напрямку рухаємося. Якраз зараз проводяться тендери, і у нас будуть визначені переможці, які заявлять про свої позиції. Але наскільки я сьогодні можу стверджувати, я кажу, що ми намагаємося так, щоб він був безоплатний. Адже це послуга, яка буде широко масштабно використовуватися, і нам хотілося б захистити тут киян.

– Хто поніс відповідальність за каштани, за ту аферу з каштанами, які мали бути рожевими відомого дуже сорту, а вийшли білими?

– Тема ще не закрита. Ми, до речі, не заплатили ще кошти за ці каштани, у нас було авансування тільки 50%, тому, що стосується бюджету, я думаю, ми відстоїмо свої позиції. Не поставлена крапка чому? Тому що, по-перше, правоохоронні органи займаються розслідуванням, якщо там будуть порушення з боку комунальних підприємств, то ті люди, хто в цьому винен, підуть туди, куди їм потрібно піти. А що стосується реалізації нашої програми, то я переконаний, що восени ми зможемо висадити ті каштани, які ми хотіли посадити.

– І це є інформація про те, що комунальне об'єднання «Київзеленбуд» за допомогою фоторедактора оздоблює столицю квітами. В мережі Facebook з'явилася інформація про те, що три тисячі хризантем з'являються, і ніби все це з допомогою фотошопу.

– Давайте разом з кореспондентом проїдемося, бо я періодично об'їжджаю місто і в вихідні дні, і в будні дні. Наприклад, сьогодні зранку я був на привокзальній площі, де встановлюється велика кількість квітів.

– Тобто, про фотошоп Ви не знаєте? Напередодні «Київзеленбуд» на своїй сторінці у Facebook оприлюднило інформацію, як столицю прикрашають квітами до дня Хрещення Русі. При цьому повідомлення проілюстрували фотографією, в якій за допомогою фоторедактора були домальовані квіти.

– Це ідея «Київзеленбуду», який з приходом молодого керівника Михайла Царенка використовують все більше сучасних підходів, щоб до ухвалення тих чи інших рішень з приводу озеленення залучати киян. І один із таких варіантів – це вони у Facebook виставляють пропозиції стосовно того, що от давайте подумасмо: якщо буде такий сквер, чи вулиця, чи площа прикрашена такими квітами, яка ваша думка, може, маєте інші пропозиції? І одна з таких пропозицій з'явилася в ЗМІ, що начебто це робиться лише в електронних засобах масової інформації, а насправді – ні. Тобто, ідея переставлена з ніг на голову. Це неправильно. Це некоректно.